

فیسبوک

ناول

عبدالجمیل ممتاز

Ketabton.com

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: فیسبوک

ليکوال: عبدالجميل ممتاز

aj_mumtaz@yahoo.com

aj.mumtaz32@gmail.com

خپرنډوی: مومند خپرندویه ټولنه - جلال اباد

Momand.books@gmail.com برېښنالیک:

ډیزاین چارې: اېملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹۴ - ۲۰۱۵ م

د چاپ نوټ: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندويې ټولنې تخنیکي څانګه

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی - مخابراتو څلورلاری.

اړیکې: ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی

پکتيکا: علمي کتابپلورنځی

کندهار: امير کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی

خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحيمي کتابپلورنځی، لمر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی

هلمند: سيدجمالدين کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی

پکتيکا: علمي کتابپلورنځی

غزني: قیومي کتابپلورنځی

دالی

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مینه لري!

درېمه ورځ مې په كراره پرې نښوده، په انگليسي تورو مې ورته وليكل:

- .salam

تر ډېره مې په ليكځونه كې سترگې پاتې وې، خو لكه پخوا، هېڅ ځواب يې رانكړ، ژبه مې واړوله، ومې ليكل:

- ولې ځواب نه راكوي؟ دومره غرور!

خو چاته وايې! په تشه توره ليكځونه (چټ روم) كې ځانته لگيا وم، پيغامونه مې بيخي ډير وركړل. نور له ځانه وشړمېدم، له فېسبوك نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بيا سر وربنكاره كړ، كتل مې چې ځواب يې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب وركوم.

لږ مې تمه پيدا شوه، ورته ومې ليكل:

- بيا نو فېسبوك ته مه راځه!

ځواب يې رانكړ، ور زياته مې كړه:

- همدومره وه؟

پيغام يې راغی:

- څه؟

- هېڅ، ما ويل نه غواړې راسره چټ وكړې؟

- چټ مې نه خوښيږي، هسې سرخوړی دی.

پوه شوم چې د چټ كولو لېواله ده، ورته ومې ليكل:

- زما هم نه خوښيږي، خو كله كله يو- يو دوست ښه وي.

ځواب يې رانځی، ورزیاته مې کړه:

- بیا هم ستا خوښه.

راته ويي ليکل:

- تاسو د کوم ځای یاست، چېرته اوسېږئ؟

- د کوم ځای باید اوسم؟

- ودې لیدل، هېڅ، وبخښی، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان یم.

ښایسته ځنډ ووت، پیغام يې رانکړ، ما گوتې ور وړاندې کړې:

- ډېره مغروره یې؟

د لیکلو نخښه يې رابښکاره شوه، گوتې مې د لیکلې پر سر چټ کړې، وروسته

يې پیغام راوړسېد:

- مغروره نه یم، ومې ویل د چټ حوصله نلرم، زیاتره بدې خبرې کوي،

چې زما دا کار نه خوښیږي، همغه پر عمومي پانه ملگرتیا بس ده.

- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ویل، ما هم بل پیغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فېسبوک عمومي پانې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پانه مې تازه

جوړه کړې وه، د گوتو په شمېر څو ملگري راسره ول، یوازې یو څو تکراري

لیکنې او عکسونه مې لیدل.

بیا د هغې پانې ته ورغلم، انځور يې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ویل چې

ورته کتلی مې بس. په فوتوشاپ نه و جوړ شوی، بیخي په عادي حالت کې و.

تور لنډ ټیکري کې يې د سپین مخ کاسه بده نه ښکارېده، ویښتان يې ټول شاته

تومبلي ول، ښه سنگینه راته ښکاره شوه.

وروسته مې فېسبوک بند کړ، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راووپست، کارونه راډېر شول، ان تر مازیگره پورې ايله په هغو پسې ورسېدم.

د قبلي خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لوري ته پر دېوال ځوړند و، شل کم څلور بجې وې، مامورین کرار-کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستي پلمه نه وه پاتې، پاڅېدم روان شوم.

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نښانه یې د نوم په څنګ کې ښکارېدله. لیکخونې ته لارم، پام مې نه و، پر لیکدړه باندې مې ګوتې خښې کړلې.

وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای ګډوډ انګلیسي توري (sghl) راښکاره شول.

ژر مې ژبه واړوله، بیا مې ورته ولیکل:

- سلام

لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، سهار پخیر.

زړه مې ولګېد، په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- سهار پخیر، څنګه یې؟

- ښه یمه، مننه، رښتیا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟

- څنګه عصباني؟

- امنیتي تړون نه لاسلیکوي کنه؟

- څه ووايم نو.

بې ځنډه یې وپوښتل:

- ولې، ته سياسي نه يې لکه چې؟
- سياست مې نه خوښېږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، گنې سياسي نه راته ښکارېږي.
- عجېبه ده، زه سياسي يم!
- سياست خو انساني اړيکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بيخي ډير.

ويې ليکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بيا خو بده ده، آخر يو محصل يې.
- منم يې، خو لمړی بايد انسانان يو بل درک کړي! وروسته بيا نورې مسائلې.
- څه ووايم نو، هر څه اوس په درک کې دي.
- خندا راغله، پوه شوم، چې دليل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.
- ورته ومې ليکل:
- ما وېل، که سياست ته لاړ شو، بيا خو زه او ته دوستان نشو کيدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بيا دې پيل وکړ.
- د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک يې ونه لگېد، پر ليکدړه مې گوټې کېښودې:
- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ يې يوازې انسانيت مهم دی.
- د ليکلو نښانه يې را ښکاره شوه، پيغام يې راوړسېد:
- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم يې وطن، دواړه بايد سرلوري وي، پوهېږې موږ ايراني ډېره سختي گالو، خو د وطن له

سياست او جغرافيه نه لاس ناخلو، افغانستان هم يو مظلوم هېواد دی،

خلک يې بايد د تبعيض پر وړاندې ډېر ټينگ وي.

خبرې يې زما د زړه زنگ لېرې کړ، تر څو مې څه ليکل، چې بل پيغام يې راغی:

- ته هم ښه نظر لرې، زما همنظره يې، خوشحاله شوم.

- مننه.

ورزياته مې کړه:

- که يو څه درته ووايم، خفه کېږې نه؟

- نه، ولې خفه شم.

- وگوره، زموږ افغانستان تل د پردیو ښکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ

او کله يې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ايران هم دی.

- نه، دا نه منم.

بيا يې وليکل:

- هيڅکله يې نشم منلی.

په زړه کې مې را وگرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښېمانه

شوم. غوښتل مې په يو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بيا يې راته وليکل:

- ايران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي،

زموږ د هېواد په گټه دی، د تاريخ په لړ کې ايران له چا سره بد نه دي

کړي، ويې منه.

زه يې له خفه کېدو ووبرېدم، ما ويل چې رانه خفه نه شي، گنې ډېر څه مې ورته

لرل.

د هغې نظر مې تاييد کړ، خو ورسره مې خپل فکري حيثيت هم ټيټ را نه ووست:

- سمه ده منم يې، خو کله کله يې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان

غلی نه دی پريښی.

- دا خو طبعي ده، ستاسو دولت هم شايد همداسې وکړي.
- هو نو.
- بيا نو ولې ايران خپل دښمن گڼي؟ دليل يې؟
- غلي شوم، بل پيغام يې راغی:
- ولې، درويشه؟
- مجبور يې کړم، ورته ومې ليکل:
- دا اوس خو يې منې، چې امريکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان نارامه کوي.
- دا په کوم دليل؟
- وگوره، پخوا د طالبانو سرسختی دښمن ايران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو بايد دا نه وای منلې چې ناتو افغانستان ته درشي، تر اوسه يې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني يې درڅخه يووړله.
- په مغزو کې مې کړنگ شو، په چورت کې يې بوتلم، کاته مې چې بيا يې د پيغام زنگ وټنگېد:
- درويشه!
- ژر مې پر ليکدره گوتې ورکېښودې:
- افغانانو هېڅ وخت ناتو يا نور نه دي راغونښتي، نه يې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فريب ورباندې تپل کېږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.
- ځواب يې رانکړ، تم شوم ورته، خو بيا هم غلې پاتې وه، ورته ومې ليکل:
- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوړاوه!
- دستي يې پيغام راغی:

- نه، هيله كوم.
- زياته يې كړه:
- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وكړئ ان شا الله.
- هو، ان شا الله، خدای مهربان دی.
- ځنډ ووت، خو ډېر نه، وروسته يې د ليكلو نښانه را ښكاره شوه. پيغام يې راغی:
- يو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ايران خپل دښمن گڼی كه دوست؟
- ورته ومې خندل، سمدستي يې راته وليكل:
- ووايه نو!
- آيا گاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لكه عرب چې ايران سره دي.
- دا خبره يې لږ په لهجوي ډول ليكلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فكر ورباندې كاوه، بل پيغام يې راكړ:
- راته ودې نه ويل، هله ژر شه نو، ځمه كار لم.
- خو درته ومې ويل.
- نه، سم راته ووايه، دوست كه دښمن؟
- عجيب انسان سره گير راغلم، ايران مې تر دا اوسه هم نه خوښيږي، خو هغې ته مې نشوی ویلی، څنگه مې كړي وای، له ناچاری مې ورته وليكل:
- د ورونو تر منځ خواره او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ايران كې ميليونونه افغانان اوسيږي.
- خو دغسې يې نه منله، دا ځل يې په جدي توگه پوښتنه وكړه:
- بالاخره افغانان ايران ته دوست وايي كه دښمن؟

سترگې مې پټې کړې ورته ومې ليکل:

- دوست.

- مننه، پوهېدم چې دوست يې گڼئ.

زما د خولې خوند يې را بد کړ؛ ایرانی نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدلې، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وويله، گڼې خدای که مې په عمر دغسې ويلي وای.

هغه په ليکلو بوخته وه، وروسته يې پيغام رابښکاره شو:

- هو، ايران او افغانستان وروڼه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسېږي او مالي وضعیت يې هم تر ايرانيانو ښه دی، خواریکښ خلک دي. خو ايرانيان تنبلان دي ډير.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غيبت ورته پيل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به يې هېواد په دا حال نه و.

ويې ليکل:

- دغسې نه ده، پوهېږې! زه همدا اوس نشم کولی، يو کور ځانته واخلم، خو يو افغانی يې په اسانه کولی شي، پيسې ډېرې لري او دا يې د زحمت پايله ده.

د ځان سره مې وويل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې ليکل:

- خو د وطن په هکله يې اراده کمزورې ده.

- فقط همدا يې بدي ده، پر خپل وطن باندې زړه نه سوځوي، فکر کوي چې يوازې د کار کولو او گټلو لپاره پيدا دي بس.

- هو، فقط د خپلو گټو لپاره.

- ودې ليدل، چې نظريات مو يو شان دي.

زیاته یې کړه:

- ایرانیان وايي: لمړی هېواد بیا موږ، خو افغانان بیا وايي: لمړی زما ښځه او بچیان، بیا هېواد.

ورته ومې خندل:

- ههههه، هو والله، رښتیا وايې.
- خوشحاله یم، چې نظریات مو سره یو دي.
- زه هم.

وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې راته ولیکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- ستړی مې کړې، وبخښه!
- هیله کوم.
- پر ځان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د مېز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لگېد، بېرته سیوري ته شوم، لږ شیبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښی. خوا ته مې مخ واړاوه، شیر خپل هډور لاس راته نیولی و، لاس مې ور وړاندې کړ، ډېر سخت یې ټینگ کېکاږه، راته ویې خواږاوه، وروسته یې په خدا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غیرته مې نه ورته وویل، لاس یې راخوښې کړ، خدا یې لا نه وه تمامه، ویې ویل:

- ياره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناځوانه يې.
- ورته ومې ويل:
- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟
- سترگې يې په گريوان کې ولوبدې، خو ژر يې بېرته راپورته کړې:
- ته اوس گيلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟
- هو، راځه همدا اوس يې درکړم.
- خوله يې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې توکې يې کولې، خو ما ورباندې رښتيا کړه.
- بيا مې غږ پرې وکړ:
- راځه کنه!
- همدا اوس؟
- هو نو، څه وخت؟
- ويې خندل:
- دغه ته وايي د مجلې مدير، درځه.

اشپزه مو راضيه نومېده، خو موږ په خاله پېژندله، نن يې مکروني او لوييا تيار کړي ول، چکه هم ورباندې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډير خوشبېرې، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تيرېږي.

دسترخوان ته کښېناستم، ورته ولگېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنگاوه، وروسته د لمانځه په نيت پاڅېدم، تر څو بېرته راتلم، يوې بجې نه څو دقيقې اوښتې وې.

کمپیوټر ته وروگرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شین خراغ یې گول و، د موس (مورک) خرڅکي مې ډېر ښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راووتم. تر مازیگره مې درې ځله سر وربشکاره کړ، د هغې خراغ همغسې گول و، رخصتي شوه، کور ته لاړم.

اته بجې وې، د شعبي ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له یوې مخې مې یو یو غېږې ته راجوختاوه، کېناستلو، کیک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله ټولو ته د شنه چای ډکې پیالې کېښودې. مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر یادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت یې تېری وم. نگین لا نه وه راغلې، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر گڼ کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

ننه نیمې بجې شوې، بیا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه ښکارېدله، زړه مې ولگېد، لکه د سترې په شان مې غټه ساه واخیسته، پر لیکدړه (کیبورډ) مې گوټې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخیر.

لږ شېبه پس یې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلې.

- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- غیرحاضري مې اوږده نه وه؟

- يعنې څه؟
- حيران شوم، چې اوس څه ورته ووايم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووايم، خو پرې بې نښو دم.
- بيا بې پوښتنه وکړه:
- پوهه نشوم، څه دې ويل؟
- هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې ليکل:
- د اختر ورځې وې، فېسبوك ته رانغلم.
- ښه، لوی اختر يادوې.
- هو.
- ښه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پانه کې مبارکي ويلې وه.
- مننه.
- د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سيزده بدر^(۱) څخه، ځکه مې ځان غلی نيولی و.
- د هغې له خوا پيغام رانغی، ما ورته وليکل:
- تاسو هم په همدې نيټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هيله کوم.
- د ځان سره مې له خجالت ه شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې ليکل:
- تا ته هم مبارکي وایم.
- مننه درویش جانه.

¹ سيزده بدر: د ايرانيانو اختر دی، چې د هر نوي کال ديارلس ورځې نمانځي او له کورنو بهر وځي ميلې کوي.

موضوع مې په بله واروله:

- نګین! خو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وکړې، خو یو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنگه دې خوښه ده؟
- سمه ده، ولې نه.

زیاته یې کړه:

- زه خو د کور ښځه یم.
- ومې نه منله، ما ویل ټوکه کوي.
- بیا یې ولیکل:
- او یوه څلور کسيزه کورنۍ یوو. مېړه، زه، یو زوی او یوه لور مې.
- ټوکه مې وگڼله، ما وېل تر اوسه کله کومې نجلی. د ځان په اړه رښتیا ویلي، چې دا به یې ووايي، بابیزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته ولیکل:
- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولری.
- مننه، ژوندی اوسې.
- بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:
- کله دې افغانستان لیدلی؟
- نه.
- غواړې چې ویې وینې؟
- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی لیدلی، بل خو پرېږده.
- ومې خندل، بیا مې وپوښتل:
- د ایران د کوم ښار یې؟
- د تهران.
- ډېر ښه، زه یو وخت ایران ته درغلی وم، ان څو کاله وړاندې.
- ونه ځنډېده، ویې پوښتل:

- كوم ښار ته، هغه وخت خو کلن وي؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ يا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډيرې پستې به دې خوړلې وي؟
- هو خامخا.
- افرين، گټه به يې ښه وه که څنگه؟ ښار يې څنگه و؟
- په صفتونو ورته سر شوم:
- ډېر ښايسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه يې سم نه پوهېدم.
- ويې خندل:
- هههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.
- زه غلې شوم، ما ويل اوس بايد ايراني پارسي هم زده کړم نو.
- د هغې بل پيغام راغی:
- ښه نو له ايرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو يې بيخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ايران دې خوښ دی، زموږ خلک ډېر خواخوږي دي.
- ځواب مې ورنکړ، هغې زياته کړه:
- درویش جانه، معلومېږي چې عاطفي انسان يې، خوشحاله يم.
- مننه، تاسو هم مهربانه ياست.
- درويشه! ته اوس خو کلن يې؟
- د دروازې غږ سره مې له کمپيوټر نه سترگې پورته کړې، رييس شعبې ته راننوت:
- راځه چې ځو!

غوصه هم راغله، خو څه مې نشوای کولی.

هغې ته مې همدومره وليکل:

- زه بېرته راځم.

ريیس هم عجب سپړی و، سپړی يې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت يې همدغسې غږ کاوه.

ایله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، یو سیمینار و، د غرمې ډوډۍ يې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رییس ډېر راته وویل، خو ما سترگې بدې کړې، ترې راووتم.

په پټه خوله شعبې ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وویل، ډېر وېری شوی وم، فېسبوك ته مې هم ډېره بیرې وه، لمړی مې فېسبوك خلاص کړ، زړه مې ډېر درېدل، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د لیکخونې څراغ يې روښانه و.

ورته ومې ليکل:

- نگین، بخښنه غواړم، یو ضروري کار و.

شېبه وروسته يې ځواب راکړ:

- ډېر ناڅاپي لارې، چې خیریت وي؟

- یو کار راته پیدا شو.

- ښه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عین حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، ښه اوس څه ورته وليکم؟ خو زیات يې چورت وهلو ته پرې نښودم، وبې پوښتل:

- درویشه، د عمر دې ونه ویل، څو کلن يې؟

- ۲۷

هغه وځنډېده، زما فکر وتخنېد، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟

- څه دقيق نه و؟

- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.

- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.

- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خدا سره مې ورته وليکل:

- ههههه، ژر انديښمنه کيږې!

- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

- حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟

- نه.

- ښه نو گوره، مخکې تا له مانه د عمر وپوښتل کنه؟

- هو.

- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.

- هو.

- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې گواکې باور دې ونشو،

نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنگه.

- اووه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شې د کمپیوټر له شا نه راته ووايې ۲۰ کلن، نو د چا بې څه، ډېری دروغ وايي، خو زه تل هڅه کوم رښتیا ووايم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وينم.
- نگین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه ځنډېدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووايه، څو کلنه یې؟

- ۴۰

زړه مې کښته وښوېد، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس یې ورباندې دغه شاهدي نه وېله، له رنگه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وايي به، اوس لا وختي دی، ورو ورو به هر څه رښتیا ووايي.

بل پیغام یې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره یې پخپله راواخيسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هېڅ باک مې ورباندې رانه وور. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لگېدې. هغې غږ راباندې وکړ:

- درویشه!

نور و نه ځنډېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولری.

- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنگه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه یم.

- سم ووايه، اړيکه شکوي؟
- نه.
- ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
- فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ويلي.
- ايله چې ويې خندل:
- هههههه، ښه دوست يې.
- سمدستي يې بل پيغام راغی:
- ښه نو، درويشه! په ايراني هنرمندانو کې دې کوم يو خوښېږي؟
- څه به مې ورته ويل؟ ما تر اوسه ايراني سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم يوازې د راډيو له لارې. د ځينو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته وليکل:
- گوگوش، منصور او يو بل هم دی، نوم يې اوس رانه هېر شو.
- په ايران کې دننه، سندرغاړي اورې؟
- ونه پوهېدم، ورته ومې ليکل:
- يعنې؟
- هغه چې په ايران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه اميري، رضا يزداني، يراحي او
- ما هم همدغه يو نوم ورته ياداوه، خو مخکې مې له ياده وتلی و، ورته ومې ليکل:
- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM راډيو گانو کې ايراني سندرې ډېرې خپرېږي.
- بيا نو د تهران راډيو غرمي. فرمايشي سندرې واوړه، ښې سندرې دي.
- سمه ده.

ښايسته ځنډ ووت، د ليكلېږې تنۍ په كړاره شوې، نه هغې څه ليكل او نه هم زما د فكر ځولۍ كې څه رابرسېره كېدل.

خو ځنډ ډير اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په كور كې يې، كه دنده لرې؟
- اوس په كور كې يم، د ملا عمليات مې كړي، دا څلور مياشتې كيږي.
- اوه خدايه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعايت يې نه لرم، سبا ته غواړم د كوتو پردې ووينځم.
- نه نو، تاوان درته كوي.
- نو څه وكړم، همداسې خو يې نشم پرېښوولی.
- بيا هم لږ احتياط ښه دی.
- سمه ده گرانه، هڅه كوم، مننه.

نن تر ټولو مخكې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نيمې شعبې ته لمر رالويدلى و، زما د مېز پر نيمايي برخه هم لمر پروت و، دوږې اوچته پرې ښكارېدلې، كړكۍ ته مې پام شو، بېگا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، كمپيوټر مې چالان كړ، ما اوس له فېسبوك پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوك خلاص كړ.

لمړى مې د ننگين لنډه ليكنه سترگو ته شوه، له نيتې يې برېښېده چې د شپې يې خپره كړې وه، ليكلي يې ول: (چانس فقط يو ځل د چا وړه ته راځي، ټكوي يې. خو بدچانسى، هم پر زنگ باندې گوته تينگوي او هم د وړه كيلى ورسره وي). ليكنې يې خوند راكړ، خوښه مې كړه، لاندې مې ورته وليكل: (چانس بايد وپالو، چې بدچانسى رانشي).

- لږ ځنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.
- ماسپښين و، هغه رانېکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته وليکل:
- سلام ماسپښين پخیر.
 - ځواب يې راغی:
 - سلام، د کمپيوټر کيږد مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.
 - لوبې به دې ورسره کړې وي.
 - لږ وځنډېده، وروسته يې راته وليکل:
 - پوهه نشوم.
 - خبره مې واړوله:
 - ناروغي دې ښه ده اوس؟
 - مننه، ښه ده.
 - څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنگه ده؟
 - ټول ښه دي، مننه.
 - نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور يې راغبروم، ورته ومې ليکل:
 - فکر کوم، نن سترې يې؟
 - نه، تازه کمپيوټر ته کښېناستم، ولې سترې درته ایسم.
 - شايد، ما خو همداسې فکر وکړ.
 - دا ځل هغې خبره واړوله:
 - ښه دا ووايه، زما ليکنې هم خوښوې، که يوازې چټ کې راسره يې؟
 - ومې خنډل:
 - خوښوم يې، وروسته يې بيا وگوره.
 - مننه.

خبرې رانه هېرې شوې، حيران وم چې څه ورته ووايم، وځنډيدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې ليکل.

- وبخښه، نن زما انټرنټ سم کار نکوي.

سمدستي يوه خبره را په ياد شوه، پر کييورډ مې گوټې کېښودې:

- هو رښتيا، کيدى شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب

شي، که ايران ته درشم، بيا درسره ليدى شم؟

- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟

- خلک وايي، که نړيوال ځواکونه ووځي، بيا به همغسې کورنۍ جگړې

ونښلي.

- څه ووايم نو، رښتيا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې يوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وگرځوم.

- نه، اصلاً دروغ نشم ويلی، ما تر اوسه لا ايران سم نه دی ليدلى،

افغانستان خو ډېر لېرې دی.

- ټوکه مې وکړه، زه او ايران ډېره لېرې خبره ده.

پيغام يې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راگرځېده، حيران وم

چې څه ورته ووايم؟

طاقت مې ونشو، ما ويل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته

ومې ليکل:

- کوم خواړه دې خوښېږي؟

- فرق نه کوي.

- رښتيا، پر ما يې هم فرق نشته.

ونه ځنډېدله، ويې ليکل:

- درويشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.
زیاته یې کړه:
- اول وایې، ایران ته درشم، ودې وینم، بیا وایې، کومه غذا دې خوښېږي،
دا یوه تر بله څه تړاو لري؟
- ههههه، یعنې یو تر بله تړلې خبرې وکړم.
په غوصه شوه، وېې لیکل:
- نه، اوس د خدای پامان، زه دې مسخره کړم.
- نگین، هدف مې دا نه و.
بیا مې ورته ولیکل:
- ته مې نه مسخره کولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.
لاړه مروړه شوه، ډېر نور پیغامونه مې ورکړل، خو ځواب یې رانکړ.
- ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا عذرونه ورته پیل کړل، کتل مې چې د لیکلو
ښانه یې ښکاره شوه، پیغام یې راغی:
- درويشه! بس دی نو، خبره نوره هم وړانېږي، نن همدومره کافي ده.
نوره مې ورسره اوږده نکره، یو څو دقیقې په فېسبوک کې وم، وروسته په تاخت
(منډه) ترې راووتم.
- مازیگر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو بېل و، تک شین و، هغسې
رنگ بل کاستر نه درلود.
- خو تنه مامورین تر ما مخکې موټر کې ناست ول، په سیاست کې غږېدل، له ما
پرته نورو ټولو په بحث کې گډون کاوه، ښه یا بده، خو یوه خبره یې ورشړله. چا
امریکا ملامتاوه، چا انگلیس او چا نور؛ خو زیاترو بیا ایران او پاکستان ته گوته
نیوله.

ما د موټر سیتونو ته کتل، نوي پوښونه یې ورکړي ول، خو رنګ یې دومره ښه نه و،
تک شین و لکه د موټر په شان، ډیر ژر خیرنېدل.

له وروستي سیت نه غږ را پورته شو. ایران یې یاد کړ، کنځا او ناتارې یې تر خولې
ورته ووتې.

ما شا ته ور وکتل، خو هغه لا هم ګډ و، مهین زیر بریتونه یې د شونډې پر سر بل
ډول ښورېدل:

- ایران زموږ فرهنګي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امریکا دښمن، انګلیس دښمن، پاکستان او ایران دښمنان. پوهېږې دا

ولې؟

هغه غلی و، ما ورزیاته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه یو پوهېدلي.

د هغه برېتونه بیا کاره واړه شول:

- څه څه، په دې خبرو پسې مه ګرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه یې
ځای و، بې ځنډه مې ورته وویل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی

زده، ته بیا د مسلماني خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ ور واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه لیدلي؟

زما دا خبره تور ټوپک شوه، سړی اوچته پاڅېد، گوزار یې کاوه، خو زه له مخکې
نه ورته ولاړ وم.

نن سهار يو څه کارونه ول، ايله څه کم لس بجې وې، فېسبوك ته خوشې شوم، گل گل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوبېدل، يو تش لايک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ويل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخت. تشې تورې ليکخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې. طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې يې لتي نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه يې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه ليکواله يې؟
- څنگه؟
- ډېرې ښې ليکنې څرې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.
- هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:
- رښتيا پرون ستا يو ملگري د حميد سيال په نوم د ملگرتيا غوښتنه وکړه، ملگری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرنډ کړ.
- ولې؟
- مطالب يې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمڼت ورته کړی و.
- خدا راغله، د حميد سيال شينې زما سترگو ته لکه (سيخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې يې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه يې بيخي په تنگ کړی وم.
- ورته ومې ليکل:

- هو، هغه مې ملگری دی.
- خه يې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:
- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟
- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولگرد دی، خو چې ته مې هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.
- په اولگرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:
- اولگرد خه يې؟
- وبخښه، ټاپيې خطا وه، کرد یادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.
- هغه وځنډېده، بیا مې ترې وپوښتل:
- ودې نه ویل راته، ته لیکوالي هم کوې؟
- نه.
- مگر ښې لیکنې کوې.
- هېڅ يې ونه ویل، خبره يې واړوله:
- د ځان دې ووايه، واده دې کړی، خه وظیفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.
- راته ويې لیکل:
- ټول پرلپسې ووايه، خه دنده او خو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.
- ورزیاته مې کړه:
- او د یوې مجلې مدیر یم.

- آفرين ډېر ښه، بيا نو فرهنگي يې، د افغانستان راتلونکي به تاسو سموي.
- ډېره مننه، هو د خيره.

ويي پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را گډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انگرې کې راوگرځېدم، فضا پاکه وه، د انگرې پر سېمټين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوله، وروسته بېرته شعبي ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې گرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبي ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نگين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- ويځښه، انټرنټ خراب شوی و.

- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته گوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

نن سهار يو څه کارونه ول، ايله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، گل گل نداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، يو تش لايک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ويل كه د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټكل دروغ وخوت. تشې تورې ليكخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې. طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وكړ، خو ښه وه، په ځواب كې يې لتي نه كوله.

جوړ پخير، ته ښه يې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فكر كوم، ښه ليكواله يې؟
- څنگه؟
- ډېرې ښې ليكنې څرې، كله كله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.
- هغې بيا ليكل كول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:
- رښتيا پرون ستا يو ملگري د حميد سيال په نوم د ملگرتيا غوښتنه وكړه، ملگری مې كړ، خو نن مې بېرته انفرنډ كړ.
- ولې؟
- مطالب يې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم كمنټ ورته كړی و.
- خدا راغله، د حميد سيال شيعي زما سترگو ته لكه (سيخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه كې يې كار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه يې بيخي په تنگ كړی وم.
- ورته ومې ليكل:
- هو، هغه مې ملگری دی.
- څه يې ونه ليكل، ورزياته مې كړه:
- ته پښتو باندې نه پوهېږي؟

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولگرد دی، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.
- په اولگرد بې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل: اولگرد څه بې؟
- وبخښه، ټاپيې خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.
- هغه وځنډېده، بيا مې ترې وپوښتل:
- ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
- نه.
- مگر ښې ليکنې کوې.
- هېڅ بې ونه ويل، خبره بې واړوله:
- د ځان دې ووايه، واده دې کړې، څه وظيفه لرې؟
- هو، واده مې کړې.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.
- راته ويې ليکل:
- ټول پرلپسې ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.
- ورزياته مې کړه:
- او د يوې مجلې مدير يم.
- آفرين ډېر ښه، بيا نو فرهنگي بې، د افغانستان راتلونکي به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خيره.
- ويې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنېټ پرې شو، چورت يې را گډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انگرې کې راوگرځېدم، فضا پاکه وه، د انگرې پر سېمټين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبي ته راغلم.

خو انټرنېټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې گرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبي ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنېټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رېښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نگين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- ويځېنه، انټرنېټ خراب شوی و.

- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنېټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته گوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره اندېښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نېبانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخیر.

هغه هم ونه ځنډيدله، ځواب يې راکړ:

- سهار پخیر.
 - پرون مې انټرنېټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
 - هېڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختیار کې خو نه دی.
 - هو ولا، رښتیا هم.
 - لږ وځنډېدم، وروسته مې خبره واړوله:
 - نگین یوه پوښتنه؟
 - مهرباني.
 - چې خفه نشې.
 - نه، ووايه! ولې خفه کېږم.
 - دا تصویر دې خپل دی؟
- ځواب يې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وایم.
- نو؟
- ما ویل چې زیاتره ښځې خپل عکسونه نه ږدي.
- نه نه، خپل مې دی.
- نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:
- ډېر ښایسته، واقعاً ښکلې تصویر دې دی.
- مننه.
- رښتیا درته وایم، طبعي ښکلا پکې ده، بیخي ډېر ښایسته دی.
- مننه.

- ماشأ الله، اصلاً ته ښايسته يې.
- اوه گرانه، مننه مننه او مننه.
- خندا راغله، اصلاً نورې خبرې رانه هېرې شوې وې، ځكه مې د هغې توصيف ته ساه هم وانخيسته.
- چورت يووړم، چې څه ورته وليكم؟
- وروسته د هغې پيغام راغی:
- څه شوې، ویده شوې؟
- ههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نوز به ځم.
- نه نه.
- ورته ومې ليكل:
- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدايزده څه څه ليكم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.
- ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بيا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنگه يې ورته ووايم. کاته مې د هغې بل پيغام راغی:
- رښتيا، که ستا مېرمن وپوهېږي چې ته ماسره چټ کوي، هغه نه خفه کېږي؟
- حيران يې کړم، ورته ومې ليكل:
- جالبه پوښتنه، شايد خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې يې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته يې؟
- د مازيگر تر ۴ پورې.

- ښه ده، وخت لا شته.

بيا يې وپوښتل:

- ښه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ويل اوس يې ورسره گز کړه.

ورته ومې ليکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.

- خو زه غواړم پوهه شم.

- راځه اول ته ووايه، ستا خاوند خفه کيږي؟

ژر يې ځواب راغی:

- داسې به ووايم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کېږې؟

- سخت خفه کيږم، خدايزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.

- او مېرمن دې؟

- هغه هم خامخا خفه کيږي.

- ښه نو البته بد کار دی، موږ يې هم بايد ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هېڅ نه درلودل. هک حيران يې کړم.

پيغام يې رانېکاره شو:

- درویش جانه، خفه شوې؟

- نه.

- ښه نو راځه يوه بله خبره راواخلو، راضي يې؟

- هو راضي يم.

ويې ليکل:

- غواړې چې بيا ايران ته راشې؟

- هو، ما خو درته ويلي چې که حالت خراب شو درځم.

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
- پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
- يعنې يوازې امنيت په نړۍ کې ارزښت لري.
- هغه په ليکلو بوخته وه، زه تم شوم، شيبه وروسته يې پيغام راوړسېد:
- رښتيا، بيا هم بې پيلوټه الوتکو افغانان وژلي دي؟
- هو، زياتره يې ښځې او ماشومان دي.
- ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.
- دا وخت مې سترگې له کمپيوټر نه واړولې، د ميز پر سر يو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسليک کړ، د مجلې په اړه و، يوه دقيقه وخت به يې نيولی وي، بېرته فېسبوک ته شوم.
- د هغې پيغام راغلی و:
- بيا نو د خپلې کورنۍ سره ايران ته راځه.
- ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
- ولې؟
- موږ هلته نه پرېږدي.
- د ايران دولت يادوې؟
- هو.
- ښه نو په دې کې زه څه نشم ويلی، خو ته هوښيار اوسېږه، که حالت خراب شو، يو ښه تصميم ونيسه.
- سمه ده، مننه.
- لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وويست، هېڅ مې ورته ونه ليکل، نه پوهېږم څو دقيقې به وتلې وې، چې پيغام يې رابښکاره شو:
- مېړه مې راغی، ژر بېرته لاړ، ويل يې ماښام راځم.

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له توکو راته وايي، ورته ومې ليکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شايد پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعايت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په ليدلو مې زړه وتخېد، صبر مې ونشو، ورته ومې ليکل:

- که عشقي خبرې وکړې بيا هغه خفه کيږي؟
 - هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
 - ډېره ښه ده. افرين.
- خو ځله يې د ليکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بالاخره پيغام يې راغی:

- ښه درويشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوښه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خداي پامان.
- الله دې مل.

سه شنبه وه، نن يې خو ليکنې پرلپسې ځړولې وې، يوه يې ډېره خوندوره وه، ليکلي يې ول: (له ځينو نه بايد خفه نشو، ځکه يوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې يې هم هېڅ نشته).

خو هغه لا په فېسبوک کې نه ښکارېدله، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د ليکنو ايډيټ و، زيات مې پر خپلو همکارانو وويشه، لږ راته پاتې شو.

تر لس نیمو بجو پورې مې پانې مخ ته نیولې وې، ډیرې مې وکتلې، خو وروستی هغه یې نه کېدې، نور یې زړه را په تنگ کړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لږ ورته تم شوم، ما ویل ودرېره چې هغه نن هم راته سلام کوي کنه؟ ښایسته ځنډ ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه لیدل. بې صبره شوم:

- باور وکړه چې ودې وینم، خامخا باید سلام درته وکړم.

سمدستي یې ځواب راغی:

- سلام دوسته.

- علیکم، څنگه یې؟

- شکر ښه یمه.

زیاته یې کړه:

- وبخښه، یو امریکایي فلم مې کوت.

- اوه، لکه چې مزاحم شوم؟

- نه نه، مزاحم به ولې یې، فلم هر وخت کتلی شم.

- مننه.

د دې د لیکنو په اړه مې ورته ولیکل:

- نن مې ستا لیکنې ولیدې، ډېرې ښکلې وې.

- ډېره مننه.

- هیله کوم.

بیا مې په پارسي ورته ولیکل:

- قابل نداره.

ورزیاته مې کړه:

- سم مې وويل؟
- هو، ستا هر ټولې خبرې سمې دي.
- ومې خندل:
- مننه، ما ويل كه په خبرو كې مې تېروتنه كېده راته وايه، په پارسي زيات نه پوهېږم.
- په سترگو.
- دا وخت د فېسبوک پر پاڼه يو انځور راښكاره شو، يوه ښځه د سړک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب يوه څنډه يې باد پورته كړې او ښځه هڅه كوي، بېرته يې ښكته كړي، جالب عكس و. ما ته هم موضوع پيدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:
- نگين! په ايران كې ښځې بې حجاب له كوره نه راوځي. فرهنگ مو همداسې دى، كه قانون اجازه نه دركوي؟
- ايرانيان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
- منم يې درسره.
- ورزياته مې كړه:
- په افغانستان كې حكومت كوم اجبار نه دى كړى، خو خپل ناوړه كلتور يې ځوروي.
- هو، خپل فرهنگ يې د هغوى پښې او لاسونه ورتړلي، نارينه يې سختگيره دي چې دا ډېره بده ده.
- زياته يې كړله:
- د خپل فكر په خلاف، ټولنې سره همړنگي ښه كار نه دى.
- نو دا خلك ولې وايي، چې (خود را با جامعه بساز).
- نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپير همدا دى، ايرانيان هېڅكله جوړښت نه كوي، خرابوي يې او بيا يې له سره جوړوي.

- پرې بې نښودم چې پيغام ورکړم، خبره يې وغځوله:
- زه ستاسو په ولسي جرگه کې وينم، يوازې خو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړي، د هغوی خبرې سمې نه اوري، ځکه چې ستاسو نارينه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.
 - هو، دا وطن زياتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پيل کړې، ډېر کار يې کړی او کوي يې.
 - هو ان شاءالله، تاسو ليکولان بايد لږ آزاد فکر ولری، يو بل مه ټکوی، ښه مطالب وليکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.
 - ښه خبره کوي، مننه.
- لږ وځنډېدله، وروسته يې راته وليکل:
- ماته لږ کار پيدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.
 - سمه ده.
- تر مازيگره پورې مې خو ځله فېسبوك ته سر ور ښکاره کړ، راغله.

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترگې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ويل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاڅکي تېز شول، د زمکې خټې راوالتې، د بوټونو تور رنګ ورسره برګ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، گامونه مې گرځندي کړل. يوه کړس خدا زما په غوږو راننوته، آشنا غونډې وه، خو بيا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخيسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېوه!

ور ومې كتل، باسط او سېحان راپسې ول، د رييس سكرتران. هملته لنډ د موټر پارکينگ ته ورتاو شوم، سر يې پټ و، د باران څاخکو پر وسپنيز بام باندې بې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راوړسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچيش! دې ورځو کې ډېر لېرې گرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سېحان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، مين غونډې ښکارې، دا خو ورځې بيخي گوښه گرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ويلې که څنگه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جينگې شوې، دريواره روان شوو، وړاندې د حملې موټرونه ولاړ ول، هغوی ځانگړی موټر درلود، ډير يې راته وويل، چې ورسره وخيژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د ښيښې خواته کيناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټر پر بام يې د تيزوالي غږ ښه احساسېد، پر سيمتين غولي باندې اوبه زياتيدلې، بهر هوا يخه شوه، له دننه د موټر ښيښو خولې وکړې، په ښيښو کې د گوتو ښېوانې رانېکاره شوې. چا شکرونه ويستل او چا د دې انديښنه کوله، چې ختین کورونه به يې څنگه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بيا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سياست واوښته.

له مخکني سيټ نه غږ را وخوت:

- حاجی مدير صيب!

حاجي په دويم سيټ کې ناست و، ځواب يې ورکړ:

- بلې صيب.

- کرزي ته خو بيا د ډالرو ډکې کڅوړې راغلې.
- د حاجي مدير راته شا وه، سر يې وښور او ه:
- هو ولا خبر شوم.
- خبره يې وغځوله:
- رشيدخانه! دا ږيره مې هسې نه ده سپينه شوې، ايران گوره هېڅ وخت نه دوست کيږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مقصد (مقصد) اور يې تازه کړی.
- له څنگه يې غږ را پورته شو:
- ايران به هر څه درته وايي، ته يې مني؟
- حاجي ورپرگ شو:
- اختر مامده، ته لا وړوکی يې، ايران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بيا داسې مرسته.
- رشيد پکول له سره لېرې کړ، په برگو وينبتانو کې يې گوتې بندې کړې، ښه يې وگراوه، وروسته يې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:
- اختر جانه و اختر جانه!
- اختر غلی شو، هغه وويل:
- وروره، حاجي صيب رښتيا وايي، ايران خپله له لورې مري، هغه بيا موږ سره کومک کوي، ولا که يې بې مودا وکړي، خامخا څه شته.
- اختر وخنډل:
- مدير صيب! هغه څه کوي، د ځان خبره کوه، ته يې ولې اخلي؟
- بحث اوږد شو، وار په وار يې غږونه لوړېدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سړک کې اوبه نه ځايېدلې، له سړکه لږ هاخوا ته په پياده رو کې د خټو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زړه را په تنگ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لک ودرېدم:

- خدای ته وگورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختو ته وگورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانه يې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صيب، پام کوه، دلته هم خرڅ شوي پيدا کېږي.

دې خبرې سم دم وچيچلم، هېڅ نه کېدل، دوه سیتونه مو تر منځ ول، گني غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بيخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترگې ماته پاتې وې، چې زه بايد يو څه ووايم.

مخ مې وروړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سړی ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري ورباندې راغله، نو خپل خر او غویی بيا حتماً خرڅوي.

زياترو پخ وهل، په خندا يې لنډه چوپتيا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټروان غږ شو:

- مدير صيب کمپنۍ ته ځي، که کښته کېږي؟

- نه نه، استاذه کښته کېږم، خير يوسې.

د ننگين يو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زيات خوښ شو، بيخي مې زړه ورته وتخنېد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، وېښتان يې شاته شمال وهلي ول او زېړ لنډ ټيکری يې پر غاړه کې پروت و.

اوس نو يوازې د فېسبوک معتاد نه وم، د ليکڅوڼې (چټ روم) په څارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې رانېکاره شوه، زړه مې ولگېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نگين ښه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځواب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نگين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبایل ته مې همدا اوس زنگ راغی، چا سره په خبرو وم.

- ښه شوه ځواب دې راکړ، گنې!

- گنې څنگه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومي خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل گروان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکونډلم:

- نځين! هېڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې بايد زه تاسره خبرې وکړم؟
- زه هم نه پوهېږم.
- ښه ده، چې له يو بله کرکه نه کوو.
- ولې کرکه؟
- زه هم وایم کته، خدای دې داسې نه پېښوي.
- نه پېښېږي، ډاډه اوسه.
- ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدل، خو ډېره نه، وروسته یې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:
- دروېشه، څو کسانو سره چټ کوي؟
- یوازې تا سره.
- نه، رښتیا ووايه!
- باور وکړه، یوازې تا سره.
- سمه ده، منم یې.
- زیاته یې کړه:
- ښه ده چې یو څوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بیا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان یې.
- نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې لیکل:
- نځين! که زه نن یو څه درته ووايم، نه خفه کېږې؟
- نه، ووايه.
- وعده ده؟
- يعنې څه؟
- په ډېر احتیاط مې ورته ولیکل:

- يوه خبره درته کوم، يوازې په هو يا نه به يې ځواب راکوې، غوصه او خپگان به نه وي، سمه ده!
- بېغمه اوسه، نه خفه کېږم.
- زړه مې په درېدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقيم ورته ووايم، خو ونه شوه، ورته ومې ليکل:
- کيدى شي يو د مينې داستان پيل کړو؟
- يعنې څه؟؟
- نه پوهېږم، په څه ډول يې ووايم.
- بې ځنډه يې وليکل:
- ژر ووايه، ځان مه نارامه کوه.
- خو وېرېږم.
- له څه نه؟
- حيران پاتې وم، ښه اوس څنگه ورته ووايم؟ بيا يې پيغام راغى:
- درويشه! پاک پاک ووايه، مطلب دې څه دى؟
- په پارسي مې ورته وليکل:
- خيلې دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.
- زه تم شوم، هغې وليکل:
- ته زما ښه دوست يې، ځکه خو تر اوسه سره خواږه يوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځاى نيولى، نشم دې هېرولى.
- ښه، يعنې راباندې عاشق شوى يې.

- هو.

لږ غلې شوه، زه يې په تمه شوم، هېڅ مې ونه لیکل، وروسته يې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:

- ته څه وايې، دا څنگه امکان لري؟

- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

ښايسته ځنډ ووت، ځواب يې رانغی، وروسته مې پيغام ورکړ:

- نگین!

ويې لیکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی ليدلی؟

- ښه نو زما د مينې غوښتنه دې ومنله؟

- هو.

دلته مې لږ زړه ورباندې غل شو، ما ويل دا خبره يې څنگه عادي وگڼله؟ خو ډير مې سر ورباندې ونه خوړاوه.

پيغام يې راغی:

- درويشه عکس دې!

ورته ومې لیکل:

- ښه ده، درلېرم يې.

زړه مې د شک په لومه وتړل شو، ما ويل نه چې بل څوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس وروليږم، هغه څه پوهيږي، چې پردی دی.

لکه ليونی، رښتيا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لږ وروسته يې پيغام په ليکځونه کې ښکاره شو:

- ښايسته ځواني لرې. ولې يې د فېسبوك پر وال نه ږدې؟

- نه، نه غواړم، همداسې ښه ده.

- سمه ده، ستا خوښه.
- زه غلی وم، هغې راته ولیکل:
- درویشه! دا چې یو بل څوک درسره مینه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟
- هو، هغه هم ته.
- اوه، زه، څه ووايم نو!
- اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حیران وم چې څه ورته ولیکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووايم؟
- نور څه مې په ذهن کې نه راگرځېدل، بالاخره مې ورته ولیکل:
- نگین، ډېره مننه.
- د څه مننه؟
- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.
- څه ووايم نو، راتلونکې به یې وښيي، اوس لا وختي ده.
- زه هم ستا غوندې مهربان انسان یم، اندېښنه ونکړې.
- رښتیا مهربان یې، که یو بې وخته عاشق؟
- ومې خندل:
- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کنټرولوی.
- سمه ده، منم یې.
- ورته ومې لیکل:
- ښه گراني، بیا هم د یو افغان زړه ته ستا راتگ نه مننه.
- نه نو، داسې مه وایه.
- ولې؟

همدې سره د هغې ځواب رانغی، له فېسبوكه هم ووتله، زړه مې وښويد، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوكان ويستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر كيبورډ مې گوتې خښې كړلې:

- گرانې، زما گناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شي،
لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب يې رانكړ، بيا مې ورته وليكل:

- دوه ورځې رخصتي ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

رانبكاره نه شوه، بل پيغام مې وركړ:

- نگين، ما مه ځوروه، لطفاً!!

رانبكاره نشوه، فېسبوك مې بند كړ، له خپلې څوكۍ پاڅېدم، څنگ ته په تور كاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې كې د شعبې دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ يې وكړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وكتل، زه هم ونه ځنډېدم:

- هو رايې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته يوه- يوه گرده ډوډۍ

وغورځېده، كاسې هم كېښودل شوې، بيندۍ يې پخې كړې وې، رښتياڼې ډېرې

مې خوښيږي، خو نن مې تر ستوني نه تيرېدلې. گوتې مې مازې غوړې كړې،

وروسته پاڅېدم، مخپاك مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لارم.

مونځ مې وكړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته كړله، ما ويل كه خداى يې

بېرته راضي كړي.

شعبې ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه كې مې را وگرځېدل، لكه په ما كې يې

چې تبصره كوله، ځكه د سترگو له كونجونو يې هم په نوبت راكتل.

باک مې پرې رانه وورې، لارم کمپیوتر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړې، خو هغه لا انلاين نه وه، چورت مې بیخي پسې خټه شو.

تر نهو بجو د کور دېوالو ته په کتو سترې شوم، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فېسبوک ته ورختلې و، ډېر مې ځان وغولاوله، خو ونشووه، آخر له کوره را ووتم.

د سړک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر یو وخت راته ودرېدل. سپین کرولا راته نږدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره یې یو بل کس هم راپورته کړ، سورلۍ یې پوره شوه، لږ شېبه وروسته د کوټه سنگي چوک کې موټر یوې غاړې ته ودرېد. شلگون مې موټروان ته ورکړ، ښکته شوم.

نن دومره ګڼه ګڼه نه وه، خلک لږ تر سترگو کېدل. د پله قبلې لوري ته په لوړغږي (لاوډسپیکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلی).

ښۍ خواته مې وکتل، پر شنه وړه لوحه مې سترګې ولګېدې، د زینو پر سر لګېدلې وه. وړاندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، ډډ بد ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم یو دی؟

هغه زینو ته لاس ونيو:

- پاس ورشه!

رښتیا هم نابېلده سړي نشوای موندلې، په دویم پوږ کې و، مسوول کس زینو ته مخامخ د لوړ سور مېز شاته ولاړ و، زما په لیدو یې خپل کمپیوتر ته وکتل، وروسته یې وړې تورې سترګې راپورته کړې، په نرمه لهجه یې وویل:

- پنځم نمبر غرځې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښايسته سپين ساعت راځېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرځې ته ورتاو شوم، تنگه غره وه، يوازې د يو تن لپاره وه.

لپټاپ کمپيوټر پکې ايښی و، پر سکرین يې د ويندوز 3 اصلي والپېر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فايرفاکس بروزر مې غوره کړ، سايت خلاص شو، لمړی مې د فېسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنی برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پيغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې ليکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نگين پيغام راغلی و، راته ليکلي يې ول:

- نه گرانه، هېڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پيغام يې هم و:

- درويشه، ډېر ژر وار درنه خطا کيږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخنډل، رښتيا هم، لکه بيخي چې ما ښځه نه وي ليدلې، ډېر هيچاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې ليکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتيا هم همداسې يم.

ځواب يې راغی:

- برق تللی و، پيغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پيغام راښکاره شو:

- ستان رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې يم.

- ښه ښه.

ورته ومې ليكل:

- ما ته دې سزا راكړه.
- سزا يعنې؟
- چورت يووړم، ما ويل پارسي كې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) كلمه را په ياد شوه:
- جزا.

- يعنې خفه مې كړلې؟

زياته يې كړه:

- څه خیر، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهارې ناوخته راځې؟
- خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه غځوله، ما وېل پرېږده يې چې وايي.
- په دروغو مې ورته وليكل:

- د سهار لخوا نور مسووليتونه هم لرم.
- ښه نو اول د نورو په فكر كې يې بيا د ځان.
- هو نو.

وځنډېدله، ما ورته وليكل:

- ننگين، څه شوې؟
- يم.

ويې ليكل:

- درویش جانه، يو څو ورځې شايد په فېسبوك كې ونه اوسم.
- ولې، خيريت خو دی؟
- كورنۍ سره مې په سفر ځم، كيدى شي فېسبوك ته لاسرسى ونلرم.

ومي پوښتل:

- څو ورځې؟

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یو.
- زړه مې په درېدلو شو، ما وېل دا په څه گډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:
- ته څه وايې؟
- گوره گرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړي، تاسره مینه لري او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل گرځي، خو.
- خو څنگه؟
- خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لرې، چې باید ورسره واوسېږې، هغوی خوشحاله وساتې.
- په مغزو کې مې کړنگ شو، خو ډیر طاقت مې ونه شوی کړی:
- نو زما او ستا مینه به څنگه شي؟
- هېڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستگاه په مرسته یو بل سره وصل یو، بس.
- لکه له خوبه چې راوینن شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.
- پیغام یې راغی:
- درویشه څه شوې؟
- یم گراني.
- ورزیاته مې کړه:
- نگین، ډېره راته سخته ده.

- گوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې گران يې، خو څه وکړو، يوازې همدا فېسبوك مو سره وصلولی شي.
- زه غلې پاتې وم، کيږد ته مې گوټې نه ورتلې، د هغې بل پيغام راغی:
- که دې خوبه وي، د موبایل شمېره دې راکړه!
- په وجود کې مې وينه وځغېدلې، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:
- هو ولې نه.
- شمېره مې ورکړه، دقيقه لا نه وه پوره، چې د مېز پر سر موبایل وچونگېد، د ننگين پيغام و: (درويشه زه يم، ننگين).
- په ځواب کې مې ورته وليکل:
- مننه گراني، شمېره دې ساتم.
- کاته مې چې زنگ يې راغی، وارخطا شوم، ژر مې څوکۍ پرېښوده، بهر ووتم.
- لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لرزې نيولی و.
- سلام
- سلام درويشه زه يم ننگين.
- هو گراني، ومې پېژندې.
- څه احساس کوې.
- ډير ښه.
- ولې وارخطا يې؟
- نه يم وارخطا.
- ښه گرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنگ درته وواهه.
- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اوږدو خوشحاله شوم.
- زه هم، ښه نو اوس مې موبایل کې کريډيټ کم دي، بله ورځ به زياتې خبرې وکړو.

- زه به زنگ درته ووهم!
 - نه نه، همدومره كافي ده، مننه.
 - سمه ده، ستا خوبنه.
- اړيكه پرې شوه، په منډه بېرته شعبي ته راغلم، په ليكځونه كې د نځين پيغام بڼكارېده:

- خوند دې واخيست؟
 - ډيره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
 - هيله كوم.
- بيا يې هم د ليكلو نښانه بڼكارېدله، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راښكاره شو:
- بڼه نور كار نلري؟
 - څه كوي ځي؟
 - هو غرمڼي اماده كوم.
 - سمه ده.

شښه وه، اته نيمې بجې وې، شعبي ته ننوتم، سترې مشي پاتې شول، همكاران مې ټول تلويزون ته ځير ول، ما هم سترگې وړ واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس ټيټ كړ، له بڼښنه ايز ميز نه مې ريموټ را واخيست، چاينل مې بدل كړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدير صيب، پرېرده ته، ډېر جالب و.

ما وخنډل:

- شرم دى، ماشومان خو نه ياست، ايله كارتوني گورئ.
- د مجلې ايډيټر امين الله نومېد، نژدې راته ناست و، ورو يې شونډې وښورېدې:

- ټوله ورځ خپله فېسبوك ته ناست دی، موږ ته وايي.
- ما ځان ناگاره کړې، خو د نورو پټې خدا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، گنې پټه خوله نه کېناستم.
- خبره تېره شوه، نیم ساعت به وتلی و، فېسبوك مې خلاص کړ، نن انټرنېټ گړندی کار کاوه، پاڼه مې ژر خلاصه شوه.
- نگین هم فېسبوك کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:
- علیکم سلام، څنگه یې دروېشه؟
- شکر دی، ستا ځال دی؟
- بڼه یمه، د ژوند پانې دي را اړوم یې.
- بڼه ده چې پانې شته.
- ههههه، خدای خبر دی.
- زه یې پرې نښودم، زیاته یې کړه:
- دروېشه، د سفر وخت را نژدې شوی.
- ته خوشحاله یې؟
- ستا څنگه خوښه ده، باید خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، همیشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه گرانه.
- ترې ومې پوښتل:
- سبا به هم فېسبوك کې یې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی یم.
- ناڅاپه له فېسبوك نه ووتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو رابښکاره نه شوه.

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لگېد، له چمن نه مې بېرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ يې تازه رنگ کړې وه، تکه سپينه څرکېدله، هملته کېناستم، له پروڼ راهيسې د خپلې ملامتيا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وويل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی ليدلی، نو څنگه راباندې مينه شوې وي؟

بيا به چورت راولوبېد، چې هغه به رښتيانۍ ښځه وي کنه؟ يو وار رسوا نشم. ډير چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبي ته راستون شوم، فېسبوك مې راخلاص کړ.

د هغې پيغام راغلی و:

- درويشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.

- هيله كوم، زموږ په واک کې نه دی نو.

- هو.

ورزياته مې کړه:

- گرانې يو څه مې درته ويل.

ځواب يې راغی:

- څه؟

حيران پاتې شوم، ورته ووايم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډيدم، هغې وليکل:

- درويشه! څه راته وايي، ووايه!

خو دا جرأت د يوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډبره نشوای لېرې کولی. غلی

وم، چې په فکر کې مې يوه لاره را وگرځېده، ورته ومې ليکل:

- يو ليک درته ليکم.

- ښه، زما د پست بکس پته غواړې، ليک را استوي؟

- نه گرانې، د همدغه فېسبوك له لارې يې درلېږم.
- نو ولې يې همدا اوس نه راته وايي؟
- نه، بايد سم يې وليكم، ته خو پوهيږې چې زه په پارسي سم نه پوهېږم، نن شپه يې په غور ليكم سبا يې درلېږم.
- بڼه ده.
- ډېر وېرېدم، سخته راته ښكارېدله، داسې لكه همدا اوس چې هغه زما په ملامتيا پوهېدلې وي.
- ورته ومې ليكل:
- غواړم، چې د ليك له لوستو وروسته ما درك كړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ويلې درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه يم.
- ونه ځنډېده، بيا په ليكلو بوخته شوه، وروسته په ليكخونه كې يو بيت راښكاره شو:
- اى عشق چه گويمت كه چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډېر عالي، خوندور شعر.
- منته.
- ورزياته مې كړه:
- گرانې كاشكې زه په پارسي باندې پوره پوهيدلى.
- هو، ډېره سخته پارسي وايي، څه خير دى، زده به دې شي.
- يو دري بيت مې را په ياد شو، ډير پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلى و، ورته ومې ليكل:
- يو شعر به زه هم درته ووايم.
- ويې وايه!

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان یار من پارسیست و من پارسی نمیدانم - الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- گرانه، ته ډېر خوږ ژبی یې، عالي دی.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- درویشه، پارسی زه در ونسیم؟
- هو زه به ډیر خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دې معلمه او ته مې شاگرد.
- بالکل، منم یې، خو گوره وهې به مې نه!
- ههههه، لږ لږ به دې غوږ تاووم.

ومي خندل:

- ههههه، خو ورو ورو.
- ښه گرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ویل، سبا ته فېسبوک کې یې؟
- هو یمه، رښتیا سفر مو سم معلوم نه دی، کیدی شي وځنډیږي، تا ته مې ځکه وویل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللې یمه.
- سمه ده.

اوو بجې وې، له جبهه مې کاغذ راوویست، د مېز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر لیکلړه گوتې ورڅښې کړې:

- گراني سلام، که رښتيا درته ووايم، يو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، يو تر بله مو دوستي او بيا مو هم د مينې اظهار وکړ. باور وکړه، بيخي ډېر خوشحاله يم.
- له انټر کولو (کېکابلو) وروسته مې ورزشونه کړه:
- خو زه درته ملامت يم، واقعيت مې نه دی ویلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه يم خنډېدلی، گنې جبران به يې راته سخت و. نن حقيقت درته وایم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پريږدي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوې، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.
- گوتې مې راشاته کړې، يوازې انټر مې کېکاږه، ليکلې کړنې په پيغام پانه کې ښکاره شوې، بيا مې په ليکلو پيل وکړ:
- نگين! دا زما مستعاره پانه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصوير مې هم د بل چا داستولي دی. زه درته پرېم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه ورباندې ډېر پښېمانه يم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.
- (سهراب)
- فېسبوک مې بند کړ، له شعبې ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، يوازې هگۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلې وه، هگۍ يې رانه واخيستې. مجله مې نن بايد چاپ ته لېږلې وای، له سباناږي وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پيل وکړ، څه ناڅه تيروتنې يې اوس هم درلودې.

تر يو وخته مې نيمايي مجله وكتله، نور مې زړه ورته تنگ شو، امين الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوك ته مې زړه نه شوای ښه کولی، ما وېل اوس به څه راته وايي، خامخا به په غوصه وي، وايي به چې څومره ناځوانه او بې باوره سپړی دی.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوك ته ننوتم. سمدلاسه مې پر يو تياره انځور سترگې ولگېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښل شوې او په تورو جامو کې پټه ښځه، چې زلفې يې باد تار-تار کړې دي، ييلې پښې روانه ده.

انځور د نځين لخوا پورته شوی و، يوه لنډه کرښه يې پر سر ورته کښلې وه: (دا لاره نه کړه ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښ شو وښوېد، په وارخطايۍ مې ليکځونه خلاصه کړه، ورته ومې ليکل:

- نځين جانې، سلام.

ځواب يې رانغی، بيا مې وليکل:

- گراني سهار پخیر.

بيا يې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پيغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې گټې وې، پيغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب يې رانېکاره نشو، خفگان مې غړي مړه پرې کړل، زړه مې ستوني ته راغی، لويه شعبه داسې شوه راته، لکه تياره تنگ زندان.

يو وخت مې پر څوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوږي کې مې د پيغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د نځين پيغام و، ليکلي يې ول:

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقله یم.
- ژر مې گوتې پر لیکدړه ورکېښودې:
- نگین ډېره مینه درسره لرم، گنې دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتیا وایې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتیا ویل او اوس هم، ډېره مینه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.
- ډېر پیغامونه مې ورکړل، بیخي ډېر، خو یو ځواب یې هم رانغی.

سهار وختي له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوگرځېدل، چې ښه سړیه چېرته روان یې؟ کار خو مې اته بجې پیلېږي، اوس چې لاړ شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فېسبوك کې نشته، ایران کې لا دا وخت توره تیاره ده. زړه نازړه وم، کله ودرېرم کله روان شم، په همدې کې د بایسکېل زنگ وکړنگېد، سخت یې وویرولم، یوې خواته شوم، زنگ بیا وکړنگېد، دا ځل بلې خواته شوم، دریم ځل زنگ سره څر دېوال ته ورسرېښ شوم. بایسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ویې ویل:

- علي آباد ته لاړ شه!

هېڅ مې ونه ویل، په یوه تشه خندا مې ځان تېروېست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره بېلې وې، پوه شوم چې ما پورې یې خندل، نور مې نو سترگې مخامخ پر لاره ومندلې، سړک ته ووتم. زېر مرسلېز موټر ودرېد، یو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه وروختو.

شاوخوا پنځه دقیقې وتلې وې، په کوټه سنگي کې ترې ښکته شوم، تر هوایي پله لاندې گڼ مزدوران ولاړ ول، هر یوه ماته کتل، فکر یې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه یې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لټامنګیشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا یې نرمه-نرمه کړنگوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختمل، هوټل ته ور وگرځېدم، د شیدو او پراتې فرمایش مې ورکړ، وړاندې تېر شوم، د ناستي لپاره مې په سپینو پلاستيکي څوکیو کې یوه خوبښه کړله.

د وره پر سر تلویزون چالانه و، سپورتي خپرونه پکې روانه وه. تلویزون ته ځیر وم، چې مخه مې خیرنې چادری ونیوله، سپین لاس ترې راووت، ډډ بډ لاس و، چې هېڅ له دغې چادری سره نه جوړېد.

ومې ویل:

- ماف که.

خو چاته وايي، نور یې هم عذر و زاری زیاتې شوې.

بیا مې وویل:

- ماتي راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان یې، د ځوانۍ خیرات نه باسې.

خندا راغله، کین لوري ته ډبل سوربخن سړی ناست و، پر مېز دوه پراتې ورته پرتې وې، د شیدو پیاله یې لاس کې وه، ښځې ته یې غټ سر وښوراوه.

سترگې مې ورپسې پاتې شوې، سړی ډېر سپین سترگی و، په رڼا ورځ یې ښځې ته لاس ور وور.

دا وخت زما پر مېز باندې كړپ شو، مخ مې راواړاوه، كتل مې چې پراته او د شيدو پيال ه راته ايښې دي، شيدې سرې وې، تپونه ترې ختل، يوه توتې پراته مې را بېله كړه، ډېره غوړه وه، غوړې ترې خڅېدل.

د ډبل سړي كړس خندا پر غوږو ښويه راننوته، مړۍ مې په خوله كې پاتې شوه، بيا مې سترگې وړ واوښتې، خيرنه چادري هم د خندا سره ښورېدله. سړي يو سلگون ورته نيولى و، ډډ لاس له چادري وړ ووت، سلگون يې واخيست روانه شوه.

ورپسې سړي هم څوكۍ شاته تېله كړله، پاڅېد.

دفتر ته تگ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غيرحاضرېدل، دا چې كار مې كاوه كه نه، دومره ارزښت يې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سړى بايد په دفتر كې حاضر وي.

د دفتر په انگرې كې ملگرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وخنډل، خو خيال او فكر مې ملتيا نه كوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خداى پاماني وكړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوك ته بيخي ډيره تلوسه وه، خلاص مې كړ، د هغې هېڅ پيغام نه و راغلى، سخت خفه شوم، ما وېل پيغام وړ ولېرم، خو د ليكخونې په نوملړ كې يې نوم ورك و. ورپسې ولټېدم، ان د خپلو ملگرو نوملړ ته لاړم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لاړم، د هغې نوم مې وركړ، همغه نوم او همغه تصوير مې پيدا كړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملگرو له لېست نه وتلې وه. هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور يې راکړ، خو څه مې كړي واى، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ويل.

بله چاره نه وه، بیا مې د ملگرتیا غوښتنه وروولېږله، د هغې له پانې نه مې د هغې خپله لیکځونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیگره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملگری کړم.

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چې نه و کړې، پرونی ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

څو ځله مې زنگ ورته وواژه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل گول کړ. سر مې وگرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم. نزدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوگرځېده، ژر کمپیوتر ته وروړاندې شوم، د هغې په ملگرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملگرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملگرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه ځنډېدم، پروین ته مې په لیکځونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملگرتیا وړ وگڼلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، گنې مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟

- ښه یم مننه او تاسو؟

- شکر.
- وبخښه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هيله کوم.
- ورته ومې ليکل:
- زه افغان يم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د ننگين کاشاني په نوم ستا يوه ملگرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کيږي رانه خفه ده، فېسبوك کې يې زما ملگرتيا هم پريښې ده.
- وځنډېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:
- نو زه څه کولى شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هېڅ گناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.
- له شعبي ووتم، د غرمې لمر سترگې بريښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سميتينه څوکی بانډې د پښو پر سر کېناستم، موبایل مې راوويست، د ننگين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينگه شوه.
- هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې اورېد، سم لکه د تلویزون.

هېڅ خبرې يې ونكړې، اړيكه پرې شوه، بيا مې زنگ ورته وواهه، خو گول كړی يې و، په غوصه يې تنډ كړم، ما ويل دا موبایل پر څوكۍ وولم، خو شاوخوا ته خلك ناست ول، پټه خوله بېرته شعبي ته راغلم.

درې ورځې ووتې، د پروين سنایي ځواب رانغی، حیرانی پر سر واخیستم، ښه اوس څه وکړم؟ هېڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه. خو د شیطان کور دې رنګ شي، عجیبې لارې خلکو ته وربښي، یوه بله چاره په فکر کې راوگرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.

نن مې بیا د هغې ځینو ملګرو نه د ملګرتیا غوښتنه وکړه، همغه ملګري یې چې ددې پر پانه یې زیاتې څرګندونې ښکارېدې. تر لسو زیات شول، وروسته مې د هغې یو تصویر وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بیتونه هم ولیکل، ساعت ووت، بل تصویر یې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.

ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راګوري، فېسبوك مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازیګره مې بیا فېسبوك ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

نن مې پر یو پیغام سترګې تودې شوې، ما ويل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم یو چا رالېږلی و، پوه شوم، چې له نویو ملګرو څخه دی، لیکلي یې ول:

- تاسو نګین پیژنئ؟

په ځواب کې مې ورته وليکل:

- هو.
- څومره يې پېژنې؟
- فکر مې وکړ، البته کوم خپل يې دی، خو په کيسه کې يې نه شوم، ځواب مې ورکړ:
- بس د فېسبوك له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوك کې ايښی، ته پوهېږې چې ډير غير اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وايو.
- بيا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما بېرته په فېسبوك کې ملگری کړي.
- ځنډ ووت، خو زيات نه، وروسته يې راته وليکل:
- و مسلمانان! هغه پردی ښځه ده، چې هغه يې نه غواړي نو تا ته خير؟
- اخر د هغې دا حالت بايد درک کړي.
- ما بيا هم و نه منله، ما ويل دا هسې پلمه کوي يا کوم بل مطلب لري.
- ورته ومې ليکل:
- هيله کوم، ورته ووايه چې ملگری مې کړي، بس همدومره!
- ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم بايد هېر نکړو، موږ او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟
- خبرې يې بې ځايه نه وې، خو څه مې کړي وای، زړه مې نه کرارېد، لکه ليونۍ، پر تش عکس باندې داسې مين وم، ته وا فزيکي مې لمس کړې او ليدلې مې ده.
- ورته ومې ليکل:

- وروره! ته قضاوت کوي او زه هغې سره مينه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې يې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد يې درسره زياتېږي.
- زړه مې ټکان وخور، ما وېل هو په خدای! رښتيا خبره خو يې وکړه.
- ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:
- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!
- ورته ومې ليکل:
- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که يې ومني.
- سمه ده، عکسونه يې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه وروره.
- د ده په اړه مې انديښنه شوه، ترې ومې پوښتل:
- هغه دې څه کيږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.
- زياته يې کړه:
- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووايم، عکسونه يې پاک کړي، بس.
- په همدې کې له فېسبوک نه ووت، ما هم نور سر ورپسې ونه خوړاو.

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وويست، د محمد پيغام رانغی، هغه پر ليکه و، شنه نښانه يې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته يې ځواب راغی:

- עליکم سلام، دوسته سهار پخیر.

ورته ومې ليکل:

- د پايلې خبره کوه، زه هېڅ ښه نه يم.

- د څه؟

- نگین څه وويل؟

- هو، هغې ته مې ستا پيغام ورساوه، هغې يوازې د عکسو خبره کوله.

ونه ځنډېدم، ومې ليکل:

- او زه؟

- په دې اړه يې څه ونه ويل.

شکمن شوم، ما ويل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وايي که څنگه؟ ما وېل راځه

ښه يې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووايي: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق

لري؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې ليکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېرې کوم، ته ورته گوره!

- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېرې يې کړم، د رايخلا کولو لپاره يې همدا يوه لاره راپاتې وه،

خو دا ښه کار ونخوت، يو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

عکسونه مې لېرې کړل، وروسته مې محمد ته وليکل:

- وروړه، ورشه ويې گوره.

شېبه پس يې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.

- هيله کوم.

ورزياته مې کړه:

- ښاغليه! که يو ځل بيا هم ورته ووايې، مهرباني به دې وي!

- زه ورته وایم، خو که يې ملگری نکړې، ته هم نور مه خفه کيږه.

- دا خبره ته کوې، که هغه يې درته وايي؟

- باور وکړه، هسې ځان ستړی کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې

موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي

پيغام په ډول مې ورته وليکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پيغام بيا ورته ورسوه.

- په سترگو.

دریمه ورځ وه، په فېسبوک مې سترگې نه وې لگېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما

ویل خدایزده که بیا راسره وغږېږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس

يې هر وخت زما سترگو ته کېده.

نن مې زړه نازړه گوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره يې حیران کړم،

خو ثانيې وړاندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورايه

ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

ورته څير شوم، ما ويل كيدى شي د بل چا له لايك يا كمنټ سره رانېكاره شوى وي، خو هغسې نه و.

د هغې تصوير مې وليد، پخپله يې څرولى و، له خوشحالۍ نه حيرانۍ په مخه كړم، هغې زما ملگرتيا منلې وه، نه پوهېدم اوس څه وكړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مې لكه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مې سترگې واړولې، ښه وه د چا پام نه و راته، گنې خداى خبر زما به حركات څه ډول ول.

كيبورډ ته مې گوتې ور برابري كړې، ورته ومې ليكل:

- نه پوهېږم، په كومو الفاظو درنه مننه وكړم، همدا به كافي وي چې درته

ووايم، د يوې ښځې عاطفه او مهرباني تا ثابته كړله، ډېره ډېره مننه.

ښايسته ځنډ ووت، ځواب يې رانغى، بيا مې ورته وليكل:

- نگين، درپسې خفه شوى يم.

همدې سره يې ځواب رانېكاره شو:

- څه ووايم، ستا له لاسه، تا مې د ټولو پر وړاندې آبرو يووړه.

- ما وبخښه، پخپله خطا پېښمانه يم، خو بله چاره مې هم نه درلوده.

راته ويي ليكل:

- هر يو راغى پيغام يې راکړ، چې عاشقانه شعر يې درته ليکلى، ولې؟

څنگه او څنگه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرموونكى كار دې و.

په دې خبرې يې سم وچيچلم:

- نگين، زه نن ډېر خوشحاله يم، هېڅ نشم ويلى، ما وبخښه! پرېږده چې

تر=ر سبا لږ خوشحاله واوسم.

- څه ووايم نو، ستا له لاسه واقعاً چې؟؟

نور مې نه غوښتل خبرې ورسره اوږدې كړم، هرومرو يې گيلې راته كولې، ښه په

زغرده مې ورته وليكل:

- گرانې، زه نن بيخي ډېر خوشحاله يم، ما خپلې خوشحالي ته پريږده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

- څه باندې اته بجې وې، نگین په فېسبوك کې رانېكاره شوه، پوه شوم، چې لا هم ورباندې گران يم، زما پروني خبره يې منلې ده، ځكه خو نن وختي راغله. لمړې مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وكړه، په ځواب كې يې ځنډ ونه وېست:
- بڼه يمه نو، مننه.
 - زياته يې كړه:
 - څه خبرې دي؟
 - هيڅ.
 - ويې پوښتل:
 - څه خو به دې نه ويل؟
 - څه به مې ورته ويل، داسې وخت كې له سړي نه خبرې هېرې شي، ځواب مې وركړ:
 - نه، څه مې نه ويل.
 - بڼه نوزه ځم، كار لرم.
 - په وارخطايۍ مې ورته وليكل:
 - خو ودې نه ويل راته، ته اوس هم رانه خفه يې؟
 - هو ولې نه، اوس هم درباندي شكمنه يم.
 - خو زه درته په زړه كې پاك يم.

- دا نو وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ نه ویل کیږي.
زیاته یې کړه:
- ښه اوس خو څه ویل نلري، لاره شم؟
دا چې له ما یې اجازه اخیسته، په زړه کې مې یو ډول غرور را وپارېد، ومې انگیرله
چې ولا اوس هم ورباندې گران یم، البته زه به نه پوهېږم.
ورته ومې لیکل:
- نور زما لخوا بېغمه اوسه.
- سمه ده، خو ما چې ولیدل، ستا کارونه یو روڼ اندي ته نه دي ورته، سم
لکه د یو عادي سړي.
بیا یې زیاته کړه:
- شاید د فېسبوک نورې پاڼې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بیا
هم را ورسېدې، رښتیا هم ستا کارونو ښه نتیجه ورکړه.
- گرانې، اوریدلي به دې وي، چې مینه فولادي غرور هم اوبه کوي، د
عقل او هوښیاری هېڅ پروا نه لري.
- ای بابا، یو طرفه مینه یوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.
زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.
بل پیغام یې راغی:
- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، گنې دومره وختي نه راتلم.
- ډېره مننه کوم.

ایله یوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رییس ته
وسپارل، بېرته شعبې ته راغلم.

نگین په فېسبوك كې وه، سم لكه عادت شوی چې وم، وار له واره ليكځونې ته لاړم، سلام او سهار پخیر مې ورته وليكل.

كاته مې چې ځواب يې راکړ، خو توري يې انگریزي ول، بیا يې وليكل:

- زما ډیسک پارسي نه لري، نه يې شم ليکلی.

- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهیږم.

- سمه ده.

- ښه.

- څه؟

بیا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.

ويې پوښتل:

- وایه، څه دې ويل؟

- نه پوهیږم، څه ووایم؟ کله چې ليکځونه پرانیزم، ټولې خبرې رانه هیږي

شي.

- ولې؟

- هېڅ نه پوهیږم.

زه وځنډیدم، هغې د سوالېې (؟؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په

زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.

نگین بیا د سوالېې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې ليکل:

- شاید ته يې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کیږم،

خبرې مې هیږي.

- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.

- نه پوهیږم، خو اوس یو ډول ویره درنه احساسوم.

- ولې؟

- ځکه ته اوس هم رانه خفه یې. آخر دا تر کله؟
- پیغام یې راغی، خو زه له سره ورباندې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنگ شو:
- انگریزي دې سخته شوه، سم نه ورباندې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال یې کړه، په کمپیوټر کې شته.
- په خبره مې و نه پوهېدله، د سوالیې نښانې یې راته کېښودې:
- ؟؟؟؟
- ورته ومې لیکل:
- ټولې ژبې په کمپیوټر کې شته، پکې عیاره یې کړه.
- بلده نه یم.
- زه به لارښوونه درته وکړم.
- کتل مې چې په پارسي حروفو یې پیغام راغی:
- زه دومره بده هم نه یم، چې ته رانه وویرېږي.
- ښه نو څنگه کیدی شي، چې بېرته همغسې خواږه شو؟
- وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ پرېکړه نکېږي، زه اوس هم انډینمنه یم.
- له څه نه؟
- درویشه! څه یې کوي چې راباندې تکراروي یې. زه او ته اوس یوازې دوستان یوو، بس.
- بل پیغام یې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته یې دوستۍ کلمې خوند راکړ، پر همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازیگره مې چورت سم و.

ننني سهار له نورو سره توپیر درلود، بیگاني باران هوا یخه کړې وه، د سړک پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړک لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلک بېغمه ول. موټرونه ډک- ډک تېرېدل، یو هم نه راته درېد، خو اندیښنه مې نه درلوده، هوا پاکه وه، ماسک (پوز بند) ته هم اړتیا نه وه.

یو تور سراجچه موټر رانزدې شو، خراغونه یې راته روښانه او گول کړل، ما هم مازې سر ورته وښوړاوه، راته ودرېد. د مخې په سیټ کې د یو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت کړ، ښه ورسره سرین شو، وروسته یې زه خوا ته ورکښیاستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښیښې یې بندې وې. ښه پاک سوتره و، داسې نه و، لکه د نورو لښي موټرو په شان. راډیو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نیولی و، د یو ځانوزونکي برید له خبره وروسته یې د پوهنتون او دانشگاه توده مسأله راواخیسته، خبریال ښه په خوند وویل: (پرون بیا هم د پوهنتون او دانشگاه د نومونو پر سر په ولسي جرگه کې نانداری- روانې وې، خو سره له زیاتو بحثو او ناندريو کومې پایلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د یو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول کارونه د پردیو دي، دانشگاه دلته څوک

پیژني؟

خوا ته یې ناست ځوان حوصله ونکړه، په دري ژبه یې وویل:

- ځی دیگه افغانستان ره هم افغانتون بسازين.

د لومړني کس غږ لوړ شو:

- که افغانتون شي يا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو بې څه.

دویم دا ځل په پښتو ورته کړل:

- ولې بې څه، موږ افغانان نه یوو که څه؟

- چې یاستی، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.

موټروان وخنډل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکې غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه ښایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره یې له ورايه توپیر کېده.

دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه یې سپینږیری بریښېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنگي کې ولید، ښه نوراني سړی و.

هغه دواړه یې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا یې چونگ هم ونه خوت.

ورپسې یې په کراره وویل:

- شرم دی، هر وخت جنگ، په مازې خبره جنگ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل گریوان رانیسی، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟

سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنگي راوړسېد، کرایه مې موټروان ته ونيوله، له موټر نه ښکته شوم.

په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپټیا خپره وه، ما پسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنگه فضا یې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

خلورمه كارته راوړسېده، ښكته شوم، دفتر مو سپرک ته لڼد و، خو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

په فېسبوك كې مې د ملگرو ليكنې په ارامه وكتلې، خوښې مې كړلې او پر ځينو مې څرگندونې وركړې.

ښايسته ځنډ ووت، نځين رانېكاره شوه، په ليدو يې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېگه مې چې خبرې ورته زده كړې وې، ټولې مې بيا له ياده ووتې، په همدې كې وم، چې سلام يې راغی. خوشحاله يې كړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.

ورته ومې ليكل:

- عليکم سلام، څه حال دی، ښه يې؟
- شکر دی، دفتر ته پخیر راغلې؟
- پخیر اوسې، مننه.

ويې ليكل:

- د سهراب پر ځای که درویش درته وایم، نه خفه کېږې.
- زما خپله هم درویش خوښېد، ورته ومې ليكل:
- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښېږي، ځکه مې غوره کړی.
- بیا نو سمه ده، زه همدا درویش درته وایم.

پرې يې ښودم، بيا يې وليكل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وې، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور يې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه ليكل، خو زياته حوصله مې ونشوی کړی، پر ليکلدره مې گوتې ورکېښودې:

- نځين!
- بلې.
- كله چې تا سره چټ كوم، ډېره ارامي احساسوم.
- بيا نو ښه احساس دى.
- زه يې ليكلو ته پرې نښودم، زياته يې كړه:
- درويشه، زه او ته يوازې د دوستۍ په چوكاټ كې ښه يوو.
- سمه ده، ستا خوښه.
- په همدې كې مې يوه بيگانۍ خبره را په ياد شوه، ورته ومې ليكل:
- غواړم، يو پارسي ناول پيدا كړم، كه يې پېژنې، نوم يې راكړه!
- زه په كتابونو كې دومره بلده نه يم، رښتيا يو كتاب مې لوستى، ښكلى او جذاب ناول دى، بانو نومېږي، مسعود بهنود ليكلى، زما خو ډير خوښېږي.
- مننه.
- مگر څنگه يې تر لاسه كوي؟
- دلته به يې ولټوم، كه نه و، بيا يې له ايرانه را غواړم.
- سمه ده، ته خپله ښه پوهېږې.
- زياته يې كړه:
- رښتيا په انټرنټ كې يې وگوره، وي به.
- هو، وبه يې گورم.
- ښه نو، كه كار نه لرې، ځمه سباناړى خورم، كه بېرته راغلم بيا خبرې كوو.
- سمه ده.

خاله ښوروا پخه کړې وه، رښتیا هم چې خوندوره وه، خو تازه مړچ مې ورسره وخورل، سخت خوند یې وکړ.

د ماسپښین له مانځه وروسته مې فېسبوك ته سر وربښکاره کړ، نگین دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترگو یې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، ویښتان یې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د یوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرگندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړ، خو په څرگندونه کې فکر یوورم، څه مې ورته لیکلي وای؟ اخر مې دا لنډه کړښه ورته وکښله: (د توصیف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وینم).

همدا توري مې په لیکځونه کې هم ورته ولیکل:

دقیقه به نه وه وتلې، چې ځواب یې راغی:

- مننه کوم، هیلمنه یم، چې بیا مې عکس خپور نکړې، گنې نه دې بخښم.

خبرې یې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ویلی. ومې لیکل:

- لطفاً! نور دا پېغور مه راکوه.

- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواځه، د میز درب سره د همکارانو سترگې رابړگې شوې، ذکي نه د مجلې ډیزاین پاتې شو، هره دقیقه به یې یو ځل سترگې ماته را اړولې.

تر مازیگره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ایله چې له کمپیوتر نه د لېرې کېدو پلمه راپیدا شوه او پاڅېدم.

پوره یوه اونۍ وتلې وه، بیخي فېسبوک بد راته ښکارېد، هغه فېسبوک ته نه راتله او زه اندینینو پر سر اخیستی وم. موبایل یې هم زنگ نه تېراوه.

دوشنبه وه نن، څه باندې لس بجې به وې، چې رانېکاره شوه، سم له واره راباندې اختر شو، له خوشحالی نه مې سلام پرېښود، ورته ومې لیکل:

- نگین، زما خو له خفګانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
- ولې؟
- دا څو ورځې نه ښکاریدلې، خیریت و؟
- هو ولا، اوس فېسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
- څه ستونزه لرې؟
- نه، دا څو ورځې رخصتیانې دي، کور کې ګڼه ګڼه ډېره ده.
- د څه رخصتیانې؟
- د پیغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي ګڼه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتی نه لرئ؟
- نه، موږ یوازې د پیغمبر د میلاد ورځ لرو.
- سمدستي یې وپوښتل:
- تاسې عزاداري کوئ؟
- نه، موږ په دې ورځو کې روژه نیسو، صدقه ورکوو، هغسې یې نه نمانځو لکه تاسو.
- یعنې بیا هم موږ پوره نه منئ؟

بيا يې وليکل:

- تاسو يوازې د عاشورا ماسپښين منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟
په چورت کې يې بوتلم، رښتيا هم د حضرت محمد د رحلت ورځ خو دلته نه
نمانځل کېږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بيا هم ونه ځنډيدم، ورته
ومې وليکل:

- هو، خو کله چې موږ اولين او اخيرين پيغمبر وايوو، عقیده مو همدا ده،
چې بل پيغمبر نه راځي، همغه يوه د ميلاد ورځ يې غوره ده، چې
ونمانځل شي، وفات ته يې له همدې امله موږ دومره پام نه کوو.

ويې ليکل:

- درويشه، بده ونه مني، زه خوشحاليږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه
غواړې څه ووايي، ولې؟
- درته ومې ويل کنه، آيا نور هم څه پاتې دي؟
- نه، گوره کنه، موږ د خپل دين هر څه په ښکاره بيانوو، خو تاسې يې نه
وايئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه
کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.
ورته ومې ليکل:

- نگين! موږ په هغو شيانو هم عقیده لرو، چې تا يې يادونه وکړه، خو
يوازې په طريقه کې يې توپير دی.
بې ځنډه يې بل پيغام راغی:

- درويشه، دا بحث مې خوښيږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ
معلومات راکړي، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.
ځواب مې ورکړ:

- د اسلام دين خو لكه د نورو اديانو په شان نه دى، دا خو لوى دين دى، د څه په اړه معلومات؟
 - همدا چې د شيعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پيل شول.
 - سمه ده، په سترگو.
 - ډېره مننه، گرانه دوسته.
 - هيله كوم.
- د غرمې ډوډۍ تياره وه، خاله دسترخوان راوړ، نور نو كومه موضوع هم په ذهن كې نه راگرځېدله، ما ويل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې ليكل:
- نگين، زموږ غرمۍ تياره ده.
 - نوش جان يې كړه.
 - نه راسره ميلمه كيږي؟
- په خندا يې كړل راته:
- هههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، ښه اشتها ولري.

- يوازې د نگين پر ليكنه مې يوه لنډه څرگندونه وركړه، نور برابر ليكخونې ته لارم، هغه هم لكه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه يې زما سلام ته عليک وويل، ورپسې يې وليكل:
- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر وركوي.
 - هيله كوم، ستا مطالب ښكلي دي.
 - مننه.

ما سره تازه كومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځنډېدله، شايد هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت يې ونه نيو، د ليكلو نښانه يې راښكاره شوه، پيغام يې راغی:

- رښتيا، زما اوستا بحث څنگه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوې که څنگه؟
- ههههه، نه هغسې نه، ما ويل يوه مكمله ورځ به پرې وغږېږو، اوس خو هسې هم وخت كم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو گوره زه ملا نه يم، ټول معلومات نشم دركولی.
- دا شيان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان بايد دومره پوه شي، چې قرآن كې څه ليكلي او مفهوم يې څه دی.
- پخه خبره يې وكړه، خوند يې راكړ:
- هو، ته ښه وايي، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلايلو سره يې نشم تشرېح كولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهېږي، همغه ووايه!
- سمه ده.
- هو، يو تر بله بحث نه كوو، پوه شوې، يوازې معلومات وركوو.
- بلكل.
- درې غټې مسألې مې په ذهن كې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:
- گوره! يوه د صيغې مسأله ده، موږ يې حرامه گڼو، خو تاسو يې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه كې د پښو وينځلو مسأله ده، تاسو يې مسح فرض گڼئ او موږ يې وينځل.

- هو.
- او دريمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلرئ او کنځاوې ورته کوي، خو موږ بالعکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.
- لنډ پیغام یې راکړ:
- ښه نور؟
- دا وخت یوه بله مسأله را په یاد شوه:
- رښتیا، شیعہ گان د وحی نزول پر حضرت محمد ص باندې تیروتنه گڼي، هغوی وايي، چې باید پر حضرت علي رض باندې نازل شوې وای، په دې کې جبرائیل تېر وتلی. دا مسأله هم موږ ناسمه بولو.
- سمدستي یې ځواب راغی:
- نه، دا خبره نه منم، شیعہ گان حضرت علي د امام په نوم پیژني، دا ټول دروغ دي، هسې شیعہ ته نسبت ورکول کیږي.
- ښه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وایم.
- زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکاریدله، وروسته یې ځواب راښکاره شو:
- شیعہ ځکه اصحابان نه مني، کله چې پیغمبر وفات شو یا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله گټه ټول مسایل تحریفول او د پیغمبر کورنۍ سره یې زیاتۍ کاوه.
- کومو اصحابو؟
- یو یې عمر درته یادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پیدا شوه، نو له علي به یې مرسته غوښته، چې د هغه حق یې ضایع کاوه، ان ځینې وخت به یې هغه په کور کېښاوه.
- ورته ومې لیکل:

- يعنې د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟
- ځواب يې رانكړ، ور زياته مې كړه:
- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فكر نه كوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.
- ته خو غور شه!
- لاسونه مې ليكدړې نه لېرې كړل، لږ وروسته يې پيغام رانېكاره شو:
- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دى، بايد حق يې وركړ شي، خو دنيا يې چې سترگې ورپټې كړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه وركاوه.
- ښه د صيغې په اړه؟
- هو.
- زياته يې كړه:
- دا خو منئ چې د پيغمبر او امامانو په وخت كې ډېرې ښځې بې سرپرسته وې، د جنگ له امله، دا چې فساد ونكړي صيغه ورته روا شوه.
- اوس زيات نارينه پخپله گټه دا كار كوي، چې ښه نه كوي، خو په قرآن كې دا آيت شته.
- ځواب مې وركړ:
- هو منم يې، دا آيت شته.
- فكر كوم، د مومنون يا نور سوره ده.
- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوى.
- نه درويشه، هېڅكله آيت نه منسوخېږي، يوازې په مختلفو وختونو كې يې تفسير فرق كوي، وگوره! يو ځاى په قرآن كې راغلي، چې كه مېرمنو

مو ستاسو نافرمانی کوله، ان کولی شی، هغوی په کوتک ووهی، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې رانېکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې ښځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لارم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په ښکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شیعه گان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې ښکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ايله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شیعه ورته د زمانې دود گرځیدلې، ولې؟ آیا زموږ پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکره، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نگین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندېږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

له لږ غلې پاتې کیدو وروسته یې ځواب راكړ:
- سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

نن زړه نازړه وم، ما ویل که فېسبوک راخلاص کړم، بیا بحث راسره کوي. حیران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېد او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه. لږ مې ځان وغولاوله، خو دومره د ټینګې نر نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ یې بدل شوی و، بیخي بل رقم و، برېښېده چې په هر څه کې یې بدلون راوستی و، ځینو یې په اړه پستونه (څړونې) هم کړي ول.

نګین لا نه ښکارېدله، ما یو پارسي شعر وځړاوه، یو دوه دقیقې به وتلې وې، چې لمړی ځل نګین خوښ کړ، ورپسې یې پیغام هم راغی:
- گرانه یوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقیدوي بحث نور نه کوو، عیسی په خپل دین او موسی پخپل دین، سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدایه غوښت، ورته ومې لیکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په اندېښنه کې وم.

- د څه اندېښنه؟

- ما ویل تر منځ مو خفګان راپیدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وینم.

زياته يې كړه:

- رښتيا زه نن يو چپرته ځم، لمړی فېسبوك ته راغلم، ما ويل تا خبر كړم.
- ډېره مننه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ويل، چپرته؟
- د كور لپاره سودا اخلم، بيا د يو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- څو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول يې بېرته راته وليكل:

- بجې؟؟

حيران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي كې څه وايي، متردافه كلمه مې ورته ونه موندله، ومې ليكل:

- يعنې څه وخت ځې، اوس ځې كه وروسته؟
- بس لږ وروسته تيارېږم، ځم.

زه تم شوم، هغې ليكل كول، وروسته يې پيغام راښكاره شو:

- ځينې كلمې ډېرې سختې وايي، هېڅ نه ورباندې پوهېږم.
- وبخښه نو، ايراني كلماتو سره بلد نه يم.

ويې ليكل:

- ما ته ځير كيږه، زده كوې يې.
- سمه ده، خو په كوچنيو تيروتنو پسې مه گرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غټيږي، مهمې كوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښيږم چې زما غلطۍ ونيسي.
- وگوره، گناه دې خپله ده، خوښيږم نه، خوشحالېږم وايه، څو ځله مې درته وويل، اما ته له خپلې ښوونكې سره ضد كوې.

- هههههه.
- خندا يې هم درلوده؟
- نوبت يې رانکړ، بيا يې وليکل:
- ښه نو زه درنه ځم.
- د هغې پنخپله اصطلاح مې ورته وليکل:
- د ځان مواظبه اوسپړه.
- ته هم، د الله پامان.

- چهارشنبه وه نن، کمپیوتر مې روښانه کړ، انټرنټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امین الله غږ شو:
- مدیر صیب، نېټ خراب دی.
 - څه به مې ویل، زما په لاس کې نه و، گنې یوه شېبه به هم نه و رانه خراب شوی.
 - لس بجې شوې، لایې هم څرک ونه لگېد، زړه کې مې ویل خدايکه جوړ شي.
 - غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکېده، پاڅېدم مانځه ته لارم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکی مې ناستي ته زړه ونه شو، د مېز څنگ ته پر کاوچ کښیناستم، د ځان سره مې وویل:
 - نن لکه چې انټرنټ جوړ نشو.
 - ذکي مخ راواړاوه:
 - جوړ شوی.
 - څه وخت؟
 - ته چې مانځه ته لاړې.

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپیوتر ته کیناستم، نگین یو اوږد نظم رالیرلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شیطانت او غیر انسانیت نه پکې شکایت شوی و.

کتل مې چې پیغام یې رابښکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پاڼه یې وځړوه، خوشحالیږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه یې پست کوم.
- سمه ده، زه یې پست کوم.
- شعر مې وځړاوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله څرگندونه یې هم ورباندې ورکړله.
- شېبه وروسته یې راته ولیکل:
- دروېشه، نور په شیعیه او سني پسې نه گرځو، زه او ته مسلمانان یو او بله دا چې انسانیت مهم دی.
- زیاته یې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنگ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول یې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته یې ورکوي اختیار لري.
- هو، گرانې همداسې ده، منم یې.
- خوشحاله یم گرانه، چې راسره موافق یې.
- هیله کوم.

هغه وځنډېدله، ورته ومې ولیکل:

- نځين شعر دې ډېر ښکلی دی.
- زما نه دی، هو، د ايران حالت پکې ښه انځور شوی.
- د افغانستان هم.
- شايد.
- موضوع يې وارپوله، رانه ويې پوښتل:
- رښتيا هغه کتاب دې پيدا کړ؟ همغه تا چې ويل رومان.
- نه ولا، دلته مې پيدا نکړ، هغه سړی مې تر اوسه نه دی ليدلی.
- ښه ته اوس ماته يو رومان ووايه!
- ومي ليکل:
- سم يې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ويل که ته يې راوښېې.
- سمه ده.
- زه تم شوم، د هغې د ليکلو نښانه ښکارېدله، پيغام يې راغی:
- درويشه، د پست بکس پته دې راته ووايه!
- څه يې کوې.
- هسې ما ويل، که ماته موقع پيدا شوه، زه يې دراستوم.
- نه گرانې، زما مقصد دا نه و.
- وځنډېدله، ما هم څه ونه ليکل، وروسته يې پيغام راښکاره شو:
- زه يې هم همدا نن نه درلېږم، ته دې پست بکس ووايه!
- اوه، نځين ته هم.
- راته ويې ليکه، بيا خفه کيږم درنه.
- ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

ما ڄاڻڻ ٿي پست بڪس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حيران ڏي ته وم، چي له چانه پوئستنه وڪرم، انڊيوالان مې هم تر ما نابلدن ول.

پر امين الله مې غر وڪر:

- امين الله، دفتر د پست بڪس پته لري؟

ورو د ڄان سره وبونگېد، مخ يې راواڙاوه:

- د مطبوعاتو جمال يې لکه چي مسوول دي، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڇېدم، جمال ته ورغلم، رشتياني همغه يې مسوول و، د پست بڪس پته مې ځني واخيسته، ٻيڙه په منڊه راغلم، د نڳين څو پيغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درويشه، څه شوې؟ - لاري - ولي ځواب نه راکوي؟

ورته ومې ليکل:

- ويځينه، پته مې ايله راپيدا ڪړه.

- ښه راته ويې ليکه!

پته مې ورته وليکله، ورپسې مې ورياده ڪړه:

- زه خپل پست بڪس نه لرم، دا د دفتر دي، يوازي د تليفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

نن يې يو اوږد غزل خپور ڪړي و، د حافظ غزل و، يوازي خوشي مې ڪړي، څرگندونې ته مې خوشه ونه شوه، ليکڅونې ته لارم، هغه لاهه وه راغلي، خولند پيغام يې راته پريني و:

- درويشه، ستا خپل عڪس مې تر اوسه نه دي ليدلي.

ځواب مې ورنڪړي، د خپلو عڪسونو فولڊر ته لارم، تېر ڪال مې په ژمي ڪي څو عڪسونه اخستي ول، يو مې پڪي خوشي ڪړي، سپيني جامي مې د واورې بگرونڊ

سره ورته وې، يوازې تورې کورتۍ او د سر تورو وينتانو مې ورسره توپير درلود، نور لکه په سپينه واوره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلې هم ول، په څنگ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښايسته ځنډ وتلی و، وروسته په غوړۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د نگين و، ليکلي يې ول:

- ښايسته ځوان يې، خپل دې دی.

ومې ليکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.

- سمه ده، ډير عالي عکس دی، رښتيا کابل کې واوره شوې؟

- نه، دا مې پروسېږن دی.

- ښه ښه.

بيا يې وليکل:

- د دراوژې زنگ دی، بېرته ژر راځم.

ځنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپيوټر غوړۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند وېب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کيفيت) په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پيغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نيمگړې نشوې پرېښوولې؛ بيا د پيغام کړنگ شو، خو اوس يې د پايلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې يې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

درېم پيغام يې هم راغی:

- دروېشه ته چېرته يې؟

ورته ومې ليکل:

- دا دی راغلم.

ويې خندل:

- ههههه، خراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
- رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.

ورزياته مې كړه:

- شعر دې ښكلى و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دى.
- ښه د حافظ دى.

ورته ومې ليكل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدریسي نصاب كې د حافظ كتاب شامل دى.
- وي به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې گڼي.

هغې وليكل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري.
- ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا پكې هيڅ دى.
- زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليكل:
- ننگين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنگي تيرى نه دى؟
- ولې نه دى، عربانو چې هېواد ونيو، خلكو ته نور هيڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم كې شو.
- زه يې ليكلو ته پرې نښودم، زياته يې كړه:

- درويشه، پرېږده دا خبرې، په تيرو پسي سر مه خوږوه، نړۍ مخکې
ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته ووايه!
- اوس نه، لږ وروسته يو ځای ته بيا ځم، کيدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، انديښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ويل، رښتيا مې هم انديښنه کوله.
- نه نو، نوره انديښنه له زړه وباسه.

ويې پوښتل:

- درويشه، څو ايراني ملگرې لري، رښتيا به راته وايي؟
- څه ډول ملگرې، يوازې د چټ او که ټولې؟
- هو، هم د چټ او هم ټولې عادي.
- يوه ده، هغه نگين نومېږي، په چټ کې ورسره ملگري کوم، نورې تر
اوسه پوره نه پيژنم، يوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړي دي.
- وځنډېدلې، خو ډېره نه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:
- ښه، ټول څومره ايراني ملگري لري، ۳۰ که ۱۰۰ که ...؟؟
- يوازې يو څو محدود ملگري دي، ټول شايد ۲۰ تنه وي.
- پوهيږې، زما ملگري زياتره ښځې دي، چې ځينو سره ته هم ملگري يې،
ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملگرتيا غوښتنه کړې، ما يې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

پرونۍ ورځ ډېره په سختۍ تيره شوه، تر مازيگره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه يو شى مې چې ورک کړى وي. نن مې په شنه سهار فېسبوك خلاص کړ، نگين نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوى وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې يو هم نه و راغلى، پرون مې يو څو تصويري سندرې ډاونلوډ کړې وې، ما ويل راځه هغه وگورم. غوږى مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

يو وخت په غوږي کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوك ته شوم، نگين وه:

- درويشه سلام، فېسبوك کې يې؟

ورته ومې ليکل:

- هو، يوازې ستا په تمه.

- مننه.

زياته يې کړه:

- پرون لارم، تا ته مې کتاب واخيست، درته پست مې هم کړ.

- اوه گراني، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.

- رښتيا هغه کتاب چې ما ښودلى و، هغه نه دى، دا مې بل درواستاوه.

- غټ زحمت دې ويستلى ولا.

- اوه، زه او ته دوستان يوو، په دې کې بيا زحمت له کومه شو.

- ډېره مننه.

غږ يې راباندې وکړ:

- خو درويشه!

- بلې.

- پرون سخته خفه شوم.
- ولې په خه؟
- پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهېږې خه يې راته ويل؟
- خه؟
- هر چا يو- يوه خبره کوله، يوه ويل: خه کوي طالبانو ته پست استوي، ومې ويل نه، هغه يو ليکوال دی، په وطن ميين انسان دی، بل ويل: ولې دلته څوک نه و، ايله په افغانستان کې، بل به له خدا شين شو.
- زياته يې کړه:
- درويشه، ډېر بد خلک لرئ، په خدای چې ډېر بد ملت ياستي.
- په تشه خدا مې ځواب ورکړ:
- ههههه.
- خنده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نيکونو نومونه يې هم زده نه ول.
- داسې څنگه کيدی شي؟
- گوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر يو يې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېږم چې زده يې نه ول، که يې نه درلودل.
- ورته ومې ليکل:
- آيا هغوی رښتياني افغانان ول؟
- هو نو، زه دروغ درته وایم؟
- ما بيا د خدا په نخښه د هههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنده يې ځواب راکړ:
- په خدای د ژړا ځای دی، نه د خدا.
- نگین، ما خو ډېر مخکې درته ويلي ول، موږ سره د وطن مينه نشته.

- هو والله.

زیاته یې کړه:

- خو ته ښه انسان یې، ته تر نورو بهل یې، باور وکړه.
- مننه گراني، بیا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هېڅ معنا نه لري.

نن یې بل تصویر خړولی و، خپل یې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا خیزونو ورباندې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښایسته ښځه وه، شا ته یې دېوال باندې د سرو او سپینو زرو رنگارنگ شیان راڅرېدل، د غټې تورې څوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا یې داسې پر شونډو برېښېده، لکه عادت یې چې وي.

تصویر مې خوښ کړ، ورپسې یې دوه نورې لیکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوۍ لوستی، امین الله مخامخ راته ودرېد، گڼ کاغذونه یې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې گڼه؟
- هو، وبې گوره، دا ځل بیخي تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لږ لږ مې د مجلې پانې واړولې، هملته پر مېز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسوولیته شوی وم، د دفتر کار ته مې زیاته توجه نه کوله.

كله كله به له ځانه وشرمېدم، چې سپړه بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو بايد ځانته حلال كړم.

خو چا ته وايي! بيخي لكه معتاد داسې وم، بېرته فېسبوك ته شوم، ننگين راغلې وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، ښه يې.
 - شکر دی، ستا ځال دی؟
 - د الله فضل دی.
- زه تم شوم، هغې بيا راته وليکل:
- درويشه، عکس دې وليد، هغه د ايران ملکه وه، د لومړي پاچا ښځه او د مصر د پاچا لور.
 - ښه ښه دا هغه وه، د شاه ښځه.
 - هو د محمد رضا شاه ښځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، گنې ډېره ورباندې گرانه وه.
 - نو ولې يې طلاق کړه؟
 - خو درته ومې ويل.
- زما په مطلب پوهه نشوه، ورزياته مې کړه:
- پوه شوم، خو بله ښځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.
 - نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې څلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورگانې.
 - ښه نو دا ښځه بيا څنگه شوه؟

- انگلستان ته لاره، هلته يې واده وكړ، خو چې كله دلته په ايران كې وه،
سخته ناروغه شوه، فكر كوم د مالت¹ تې ونيوله، له هغې وروسته يې د
بې اولادۍ ستونزه پيدا كړه، گنې په رضا شاه باندې ډېره گرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.
- دا وخت يوه پوښتنه پر زړه راوگرځېده، ونه ځنډېدم، ژر مې ورته مخكې كېښوده:
- نگين هدف مې بحث نه دی، بس يوه پوښتنه كوم.
- وكړه!
- د ايران خلك په يو وخت كې له يوې نه زياتو ښځو سره واده كولى
شي؟
- ويې ليكل:
- هو، كه د چا اقتصادي وضعه ښه وي، كولى شي.
- يعنې ستاسو په مذهب او قانون كې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضایت وي، د نورو يې څه.
- پوه شوم، مننه.
- راته يې وليكل:
- درويشه پوهېږي؟
- له څه نه؟
- كومې ليكنې مې چې پورته كړي، خلك اوس د هغو علت رانه پوښتي.
- ما يې ليكنې نه وې لوستې، دامين الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله
چې ما نه دي لوستلي، ورته ومې ليكل:
- ښه نو تا څه ورته وويل؟
- همدا اوس اخته يم، ځوابونه وركوم.

¹ مالت: د وزې له شيدو اخستل شوي تبه

- هغوی څه وایي؟
- وځنډېدل، وروسته یې د لیکلو نښانه رابنکاره شوه، پیغام یې راغی:
- فکر کوم، د غم او ښادی احساس هم له دې لارې لېږدول کېږي. راته وایي، چې ولې غمجنه یې، څه خبره ده او...؟
- رښتیا هم د احساساتو درک ښه کېږي.
- ورزیاته مې کړه:
- خو یوه خبره ده، زیاتره خلک د بل له زړه نه له شیطانتو پوهیږي، نه له صداقتو.
- یعنې حسونه دروغ شوي؟
- شاید، اوس زیاتره خلک هر څه ته له منفي اړخه گوري.
- رښتیا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.
- ورته ومې لیکل:
- گنې څه اړتیا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتنې وکړي، ستونزه یې څه ده؟
- لږ وځنډېدل، وروسته یې ځواب راکړ:
- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چټ خراغ مې گول کړ.
- ورپسې یې وخنډل:
- ههههه ښه، یعنې ته په دې پوښتنو خفه کېږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود یې.
- ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، یوازې همدومره مې ورته ولیکل:
- په نورو کارونو کې حسود نه یم.
- ودې لیدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس یې.
- هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- گرانه، د وره زنگ دی، گورم چې څوک دی.
- ښه ده، ورشه.

نن يې د فېسبوك پر پاڼه څه نه و څړولي، يوازې د ليكخونې پر سمبول باندې سره شمېره ښکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليكخونه مې خلاصه كړه، راته ليكلي يې ول:

- عطر تو اين هوا را پر كرده --- اين هوا آن هوای سابق نيست.

بيا يې ليكلي ول:

- د يراحي سندر ده.

ورته ومې ليكل:

- سندر مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.

- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايي، مهدي يراحي نومېږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتڅېږد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې كومه خبره راته نه وه كړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالي احساس كاوه.

ما ويل راځه همدا يې ښه وخت دی، بل وخت خدای زده كله پر لاس راځي، ترې ومې پوښتل:

- نگین، كله هم په خپل ژوند كې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليكل:

- هو څو ځله، مينه مې ډيره خوښېږي.

- نه، داسې مينه چې د هېرېدو نه وي؟

- هو کنه، کله کله مې پر زړه هم راوگرځي.
- خبره يې وغځوله:
- درويشه، پوهېږې، نارينه تل په خپل غم کې وي، خو ښځې بيا داسې نه دي، هر ډول سختي گالي خو د هوکه نه کوي.
- لکه چې ښه دردېدلې يې.
- رښتيا وایم، ناځوانه دي.
- ټول به دغسې نه وي گوره.
- ويې ليکل:
- ښه، ته راته ووايه!
- يو ځل مې ويل راځه ورته وليکم، چې زه پر تا رښتياڼی عاشق یم، بيا مې ويل، نه، خفه به شي، خدايکه يې بيا پخلا کړی شم.
- بل پيغام يې راغی:
- درويشه، څه شوې؟
- همدلته یم.
- ښه نو ووايه، ته عاشق شوی يې.
- ځواب مې ورکړ:
- هو، دوه ځله.
- ورزياته مې کړه:
- خو دواړو ډېر دوام ونکړ.
- ولې؟
- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مينه عيب دی، خلک ورباندې شرمېږي.
- ډير افسوس کوم.

خبره يې وغځوله:

- ما هم يو زلمي سره دوه كاله مينه وكړه، هغه مې ډېر خوښېد، بيخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو يوه ورځ مې له څو نورو ښځو سره وليد، له هماغه وخته مو بيا اړيکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فكر كوي؟
 - د څه په اړه؟
 - د عاشقۍ په اړه.
 - يعنې بيا عاشقه شم.
 - نو څه كيږي؟
- غلې شوه، ما هم څه ونه ليكل، وروسته يې پيغام راښكاره شو:

- عشق ښه دی کنه؟
 - هو نو، همدا عشق دی چې ژوند دی.
- دا وخت مې خپل موبایل ته پام شو، پروڼ يو چا ډير ښه پيغام را استولی و، ټول څلور کرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره يې سر خور، هماغه پيغام مې ورته راواخيست:

- گل ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښايسته، پتنگ ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښکلی، شمعي ته مې وويل: عشق څه دی؟، ويې ويل: تر ما سوځونکي، عشق ته مې وويل: آخر ته څه يې؟ ويې ويل: فقط يو نظر.

سمدستي يې پيغام راکړ:

- ښه اوس يې له کوم ځايه پيل کړم، يعنې يو نظر کافي دی؟

- پوهېږې، د مينې په کتو کې خومره رازونه دي، له عاشق پرته بل څوک نه ورباندې پوهېږي.
- وځنډېدلې، غوښتل مې بيا يوڅه ورته وليکم، خو کاته مې چې ليکنه يې رابڼکاره شوه:
- نه، نه پوهېږم.
- زياته يې کړه:
- زما لپاره مينه دوه اړخيزه پل دی، چې يو لوری يې د مينې دی او بل يې د مهربانۍ.
- منم يې، خو بيا هم کتو ته اړتيا شته.
- په هغسې مينه زه باور نه لرم.
- نگين، ډېر پخوا دا ويل شوي چې مينه ژوند دی.
- ونه ځنډېدلې:
- ودې ليدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تيرېږي.
- خو چې کتل نه وي، د هېڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د ښايست او نه د ژوند.
- سمه ده، بيا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.
- وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:
- نگين!!
- درويشه نه يې منم.
- وگوره! زه څه درته وایم.
- نه نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.
- ووېرېدم، ما ويل لکه چې بيا مې کار وران کړ، ورته ومې ليکل:
- خفه شوې؟

- ځواب يې رانغی، بيا مې غږ مې پرې وکړ:
- نگین، زما خبره خو واوره.
 - وایه.
 - ته خو گوره زه څه درته وایم!
 - ولې زه ستا دوسته نه یم، که یوازې خبرې کوو، بس.
- اوچته لکه له خوبه چې راوینښ شم، خو زه سادګی لا هم وپېرېدم، ما ویل خدای زده، له دې خبرې به یې مطلب څه وي، بابېزه مې وگڼله، ورته ومې لیکل:
- نگین، پوهېږم، خو ته ماته اجازه راکړه.
 - ښه وایه، زه په تمه یم.
- ورته ومې لیکل:
- په غوصه کېږه مه نو؟
 - زما غوصه څه کوي، وایه.
 - نه، نه یې وایم، وپېرېم.
 - ووايه ژر کوه!
- نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې لیکل:
- ښه ده، درته وایم یې.
- خو بیا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې یې دوه زړې کړې وم، په چورت کې یې بوتلم، چې بیا یې پیغام راغی:
- درویشه ووايه کنه، ژر کوه!
 - ښه دا دی لیکم یې، لږ خو صبر کوه.
- د زړه درزا مې وار په وار زیاتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې لیکل:

- گوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې څنگه درک کړې وې، څنگه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته رانښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه....
- بې ځنډه یې وپوښتل:
- زړه دې څنگه؟
- نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدړه باندې گوتې ټینګېدلې، لاسونه مې ریرېدل، بل پیغام یې راغی:
- دروېشه! خدای ته وگوره، ولې زړه دې؟
- نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:
- زړه مې رښتیا درباندي بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.
- وای خدایه.
- بیا یې ولیکل:
- وای دروېشه، زړه مې وښوېد، ته رښتیا وایې؟
- باور وکړه، نه مې ورځ ورځ ده، نه مې شپه شپه.
- نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لرزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام رانښکاره شو:
- دروېشه، یعنې ته...
- زیاته یې کړه:
- یعنې ته رښتیا راباندې عاشق یې؟
- همدومره مې ورته ولیکل:
- هو، گراني، له هماغه اوله.
- وای خدایه، دروېشه رښتیا ووايه.
- احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

- رښتيا واييممممممممممممم.

ځواب يې راغی:

- ټول بدن مې رپردي، زما هېڅ باور نه راځي. دا ته څه وايي؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم وېرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ويل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې ليکلې ته گوته ور تيرې کړلې، زه مې هم نه و، خو له ناچاری مې ورته وليکل:

- ما ويخښه، که زما په خبره خفه شوې يې.

همدې سره يې پيغام راغی:

- ته څه وايي، دا اوس واقعيت دی که ټوکې کوي؟

په دوو کې يې حيران کړم، نه مې هو ويلي شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په یاد شوه، ښه اوس څه ورته ووايم؟ په همدې کې وم، چې بيا يې جدي وليکل:

- درويشه! دا خبره دې اټکلي وکړه، که رښتيا هم راباندې عاشق يې، د

خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پته يې کړم، هغې د تينگار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، گنې له وړاندې هم پوهېدل، چې زه ورباندې مينيم. ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- هو، زه درباندي عاشق يممممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعيت دی!

همدې سره له فېسبوكه ووتله، خدای خبر زما رنگ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې څخه نه راخوت، له همکارانو مې حيا کوله، گنې هملته مې خپل سر ته سوکان وېستل، ځان به مې ښه ريشخند کړی و. بله چاره نه وه، ليکخونې ته ونښتم، يو په بل پسې مې پيغامونه ور سر کړل.

رابنکاره نه شوه، خو اوس مې زه چېرته صبرېد، شاته مې ډډه ووهله، نور مې هېڅ نه کول، کرار ناست وم، يوازې دواړه سترگې مې فېسبوك ته پاتې وې، بس.

خو دقيقې به وتلې، چې بېرته رانېكاره شوه، سم له واړه يې په ليكځونه كې ليكل پيل شول، پيغام يې راغی:

- درويشه، كمپيوټر مې نږدې مات شوی و، وغورځېد.
غټه ساه مې واخيسته، ستونی مې واز شو.

كاته مې چې بيا يې وليكل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه كيږه، هېڅ خبره نشته.
ځواب مې وركړ:

- ستا پر ځای ستا كمپيوټر اغېزمن شو.
- نه گرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زياته يې كړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درويشه، گوره زه هم.
- ته هم څنگه؟

ويې ليكل:

- تيرې دوه ورځې رخصتۍ كې چې نه وې، باور وكړه، هېڅ فېسبوك خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وكړم، خو ته نه وې.

ورته ومې ليكل:

- گرانې همدا هغه احساس دی، چې زه يې ستا پر وړاندې له اوله لرم.

ويې ليكل:

- يعنې زه هم درباندي عاشقه يم.
- هو، خو ته يې د ويلو جرات نه لرې.
- درويشه، هېڅ باور نشم كولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر كړي ول، بيا مې ورته وليكل:

- گرانې، زه درباندي عاشق یم، یوازې ستا عاشق!
- نوبت مې ورنکړ، ورزیاته مې کړه:
- نځین، ته هم راته ووايه نو!
- څه؟
- همدا چې راباندي عاشقه یې!
- راته ویې لیکل:
- دروېشه! محمد رښتیا راته ویلي ول.
- حیران شوم چې محمد بیا دلته له کومه شو، دا څوک دی؟
- ترې ومې پوښتل:
- څوک یادوې؟
- همغه محمد یادوم، چې زما په اړه درسره غږیدلی و.
- را په یاد شو، همغه چې د دې د عکسو لېرې کېدو لپاره راسره غږېدلی و، ورته
- ومې لیکل:
- ښه، هغه څه ویل؟
- ویل یې چې ته رانه لاس ناخلې، هېڅ دلیل نه منې او یوازې ما غواړې.
- ځانته مې وکتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب ورکړ:
- هو نو دروغ خو مې نه دي ویلي.
- ځکه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.
- سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه یې همغه وخت درک کړی یم، ما یې په زړه
- کې ځای نیولی، خو سادګي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ویرې له لاسه کړښي
- په احتیاط ورته کښلې.
- اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې لیکل:
- گرانې، اوس خو راته ووايه چې راباندي عاشقه یې، لطفاً!

- اوه گرانه، كلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره ليرې يوو، كله
امكان لري.

ورته كړل مې:

- مينه فاصلې لنډوي، اندېښنه مه كوه، ووايه نو!

بلاخره يې كلماتو سره لوبې وكړې:

- درباندي عاشقه يم، دروېش جانه زړه ته مې راننوتی يې، رښتيانی
راباندي گران يې، واقعاً درباندي عاشقه يم.

نژدې غرمه وه، مندوي كې مې ځانته كورتۍ اخيسته، موبایل ته مې زنگ راغی،
شمېره نااشنا وه، هوکې مې كړ، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال يم، له مخابراتو نه ستا په نوم يو څه راغلي، وايځلم كه
خپله راځې؟

- نه وروړه، زه دفتر كې نه يم، ته يې واخله!

- سمه ده.

ماسپښين دفتر ته راغلم، برابر جمال ته وروختم، د توربخن ميز شاته ناست و،
كمپيوټر ته يې سترگې پاتې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په ليدو يې د مېز
روك كش كړ، يوه وړه ټوټه كاغذ يې راووپست، راته ويې نيو.
ما ورته وخنډل:

- يوازې همدا؟

د هغه تور نري بريټونه په خندا كاږه شول:

- نه، مركزي پسته خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو كې چې ده، هلته خپل
امانت واخله.

په همدې پلمه مې ځان وپوهاوه، گنې په رښتيا هم لاره چاره يې نه وه راملومه، لمړی ځل و، چې ماته پست راغلی و، هغه هم له بهر نه.

خبره مې په ټوکه واړوله:

- عجب خلک دي، چې دا يې راوړو، خو هغه به يې هم راوړی و.

د هغه برېښنه بيا په خندا کاره شول، پنډې مټې يې سره وروستلې، شاته يې تکیه وکړه، زه ترې راووتم.

د مامورانو رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپین مېز باندې غټ کمپیوټر ایښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، یوازې دوه سترگې يې ښکاریدلې، د ښښې سوري ته مې خوله ورنزدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:

- ماته له بهره یو پست راغلی، چېرته؟

هغه په خبره کې را ولوېد:

- وروره، دا د لېرلو څانګه ده.

لاس يې کین لوري ته کوږ کړ، ویې ویل:

- هاغسې شاته را تاو شه، بستې هلته راځي.

هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته یو بل تن ولاړ و، اوږد سپری و، په ډېر تکلیف يې د هغې خونې سوړې ته ځان کړوپ کړی و، لږ وروسته يې په شنه پلاستیک کې پیچلی خپل امانت واخیست، د سوړې مخه يې راته پرېښوده.

د مسوول کس خېټه په یخنکاک کې په تنګ ښکارېده، تنۍ يې ډیرې سره کش کړې وې، له قواري تر یخ سپری برېښېد، خو غږ يې ښځې ته ورته و.

په سر کې يې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې يې يوه پاڼه ډکه کړه، وروسته يې زما مخې ته د لاسليک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسليک مې کړه.

لږ وړاندې مې سترگې ولگېدې، بل مامور خورا ډنگر و، تورې نرۍ مې يې ښورولې، ما ويل حق به يې دا چاغ ملگری ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سگرتي و، له جبهه يې د سگرتو ډبې راووېست، يو دانه يې په وچو تورو شونډو کې ونيو او ډبې يې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاره وه، ماته يې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.

- ولې؟

سړي ژر له غوتې نه چاره لېرې کړه، په تريو تندي يې شونډې وښورېدې:

- درويشت کاله دلته يم، تر اوسه مې د چا امانت نه دی خيانت کړی.

- نه هغسې مې نه ويل.

- بيا نو اندېښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هېڅ نه کوو.

نور مې هېڅ ونه ويل، يوازې خيږ وم ورته. مامور چاره پرې ورکېښوده، د ژېړ ډبل کاغذ يوه خوا يې ټوله ور خېږې کړه، يوازې يو کتاب يې ترې راووېست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه يې د ليک يو پاکټ راووېست، هغه يې پر مېز کېښود، وروسته يې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه گوته برابره کړه، له يوه سره يې ټولې بلې خوا ته وشرلې، د کتاب پوښتۍ ته يې وکتل، پر خپل همکار يې غږ وکړ:

- يوازې کتاب وليکه، داستان.

ورپسې يې يوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل يې د يو سل اته ديرشو افغانينو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، يو سل خلويښت مې ورکړې، ايله چې امانت يې راته وسپاره.

ډېر هيچاني وم، تلوسې مې نور يو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، هملته دهلبز کې شنه اوږده پلاستيکي څوکۍ ايښې وه، پر يو کونج يې کښناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وويست، پنډ کتاب و، په غټو تورو ورباندې ليکلي ول: (همخونه). نور مې ونه کول، څنگ ته مې کېښود، د ليک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه يې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنگ يې هم و، بيخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د يو شعر درې بيتونه ول، ډېر ښکلي، ورپسې يې خپل سلامونه او پېرزوينې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړې ول.

وروستۍ دوه کرښې يې داسې وې: (ډېر دې نزدې احساسوم، ان بيخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړی يې. دروېشه! همدا لکه چې مينه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نگين کاشاني. ليک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر يووړم، ځانته مې غوصه راتله، چې سرپه ته لا څومره ساده يې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادگي هېره کړه، خوښي راباندې زوروره شوه، له خوشحالۍ نه مې زړه دننه سينه کې په الوتو شو، چټي به خدا راغله، بيا به مې شاوخوا ته وکتل، خو بڼه وه، هلته نزدې څوک نه ښکارېدل.

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه ليد، پر لاره وځنډېدم، نزدې ماسپښين مهال و، شعبي ته راغلم، کمپيوټر ته کښناستم، درې پيغامونه راته راغلي ول، درېواړه پيغامونه دهغې ول:

- سلام درويشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وي، خدای مکره څه درباندي شوي نه وي. موبایل دې هم کار نکوي، ولې؟
- په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:
- دروېشه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه گراني.
- د څه مننه؟
- خدا راغله، د هغې بل پیغام راغی:
- دروېشه، د څه مننه؟
- ځواب مې ورکړ:
- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدایه، کتاب دروړسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، څنگه دی خط مې؟
- ورته ومې لیکل:
- ښکلی لیک او ښکلی خط.
- د هغې د لیک وروستی جمله مې ورته ولیکله:
- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نگین کاشاني.
- لږ وځنډېدله، وروسته یې پیغام راغی:
- اوه دروېشه، ته هم.
- خبره یې وغځوله:
- پوهېږې، اوس دې نشم هیرولی، واقعاً درباندي مینه یم.
- نننۍ نیمه ورځ په خوږو خبرو بیخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې یوازې زه پاتې یم.

د سهار اته نیمې بجې وې، د پاسپورټ ریاست ته ننوتم، نهه بجې یې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د یو لاسلیک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډیر وږی شوی وم، سهار مې چای هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برگر خرڅېد، خلک ډیر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره توکر کې ښایسته شوې رېږې (کراچی) ته ودرېدم، د دیرشو افغانیو برگر مې وغوښت. برگروال ښکته کتل، غږ یې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډېر ځنډ ونه ووت، وروسته یې زما هم راته جوړ کړ، هملته مې په ولاړې وخوړ، موږ شوم، ورپسې مې یو گیلان اوبه هم پر سر واړولې. ساعت ته مې وکتل، لا یوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقیقې مې نور هم د انتظار ځور ته ځان ټینگ کړ.

یوه بجه شوه، دننه یې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تیار دي، له خوبښۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډیر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه یې هم نه ټالول، ژر ژر یې توزیع کول.

لږ ځنډ وروسته یې زما نوم واخیست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ یې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردی یې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورټۍ په کینې جېب کې واچاو، راووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپټیا خپره وه، ټولو خپلو کمپیوټرونو ته کتل، یوازې سلام مې ور واچاوه، نور لارم خپل مېز ته ورتاو شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې یوه ایراني راباندې مینه ده او تر ما بل نیکبخته نشته.

فېسبوك مې خلاص كړ، د هغې پيغامونه راغلي ول:

- درويشه! بيا څه شوې؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بيا يې ليكلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بيا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له

مخکې وایه.

رښتيا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې ترې پتوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ويل، نو بيا ولې اوس؟ راځه ورته ووايم.

ورته ومې ليکل:

- گراني، ايران ته درځم، د سفر ترتيبات نيسم.

ځواب ته يې تر مازيگره په تمه کښناستم، خو هغه رانېکاره نشوه، نور نو ناستي ته هم پلمه نه جوړېدله، رخصتي شوه، لارم کور ته.

يوه اونۍ ووته، له يوې خوا په منډو رامنډو او له بلې خوا ننگين ته په پلمو ستړی شوی وم، نن هم يوه نيمه بجه به وه چې کمپيوټر ته کښناستم.

فېسبوك مې خلاص کړ، ليکخونې ته مې لا پام نه و، چې د هغې پيغام رانېکاره شو:

- درويشه! مړه مې کړه، خو دروغ مه راته وایه.

پوه شوم، چې هغه نوره ستړې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، گټې نن په سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې ليکل:

- ولې گراني، زه دروغ درته وایم؟

- څه ووايم، زه خو بيخي نه پوهېږمه.

- گرانې، يوازې دوه ورځې نورې هم لگېږي، ما وبخښه.
- ځنډ يې ونکړ، په ليکلو بوخته شوه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:
- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ويزې رابرسېره شوه، اخر دا څنگه دولت دی؟
- که زما په اختيار کې وای، اوس به وختي ايران کې وم.
- همدغه خو زه هم وایم، سمدستي ستا راتگ ته ضرورت څه و، شايد ډير لگښت هم درباندي راشي.
- دا خبره بيا له کومه شوه؟
- بې ځنډه يې وليکل:
- ماته همدا کافي ده چې فېسبوک کې راسره واوسي.
- نگين، زما گناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.
- څه ډول ستونزې؟
- همدا چې پيسې دې ورکړې، کار دې کيږي، که نه نو ځنډوي يې.
- ويې پوښتل:
- رشوت غواړي؟
- هو، خلک ايران ته زيات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.
- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟
- هېڅ پکې ټکنی نه شوم، ورته ومې ليکل:
- ولې ستاسو سفارت کې فرښتي دي.
- هغې وخنډل، ما ورزياته کړه:
- نگين، ته مه خفه کيږه، موږ ورسره عادت يوو، اوس کار په خلاصېدو دی.
- ويې پوښتل:

- درويشه، ته هم رشوت ورکوي؟
- هو نو، چې مجبور شم، بيا خو چاره نشته، بايد وريې کړم.
- يعنې په گناه کې ته هم شريک يې؟
- ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې يې ځنډ نه وېست، سمدستي يې پيغام راغی:
- خانده مه، د افسوس ځای دی.
- بيا يې راته وليکل:
- دروېشه، ما وبخښه! رښتيا ته به حتماً نن سترې شوی يې، مامورانو به ځورولی يې، ما هم خدايزده څه څه درته وويل.
- هيله کوم، ښه دې وويل.
- ښه نو اوس به کور ته ځي، د رخصتۍ وخت دې رالڼد شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- گرانه د ځان مواظب اوسه، په گڼه گونه مه ورځه!
- سمه ده گراني.

ايله چې نن مې زړه ولگېد، تېرې دوه ورځې راباندې بيخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې يې سفارت ته غوښتی وم، زه نيم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لين کې ودرېدم، خلک ډير ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نژدې يوولس بجې وې، چې نوبت راغی. وروړاندې شوم، زما د نوم په اخيستو يې پاسپورټ راته ونيو، ژر مې وکوت، ويزه يې پکې لگولې وه، بېرته مې قات کړ، چېب کې مې کېښود.

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځایولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښۍ ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لارې نه ښار نو (شهر نو) ته لاړم، اباسین هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملگري سره تللی وم، نن بیا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره. په همغه ځای کې و، انصاري څلور لارې ته لنډ د قبلې خوا ته. د اریانا افغان الوتکې ټکټ یې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ یې الوت و، یوه نیمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې یو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري. د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په څراغونو یې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښواړاوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په یاد شوې، لاسي گنډل شوې جامې، ما ویل خامخا یې خوښیږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندې د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تیمورشاهي ته وخوځېدم، لږزانک پله باندې ډیر وخت نه وم تېر شوی، ما وېل تر پښو لاندې به مې همغسې لکه پخوا لږزه وکړي، خو نه، اوس یې پر فلزي پایو کلک کړی و.

له سړک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بیروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې یوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې یوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښایسته گنډل شوې وه، ښکلې گنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښېښې، ډېر ښایسته کمیس و.

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ يې راته بيه كړې، دوكاندار سپينږيرى و، وچ ډنگر سړى، خو ډير سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ايله مې دوه ويشت سوه ترې واخيست او همغسې كور ته راغلم.

بيخي بل ډول احساس مې كاوه، لمړى ځل و، چې الوتكې ته مې پر لومړۍ زينه باندي پنبه كېښوده، فكر مې كاوه چې ټول به ما پسې راگوري، د زينو سر ته وختم، ژر مې شا ته وكتل، هېڅ خبره نه وه، هر سړى پخپله سودا كې ورك و، زه چا څه كولم، هسې خپل وهم پر سر اخيستی وم. د الوت وخت ته لس دقيقې پاتې وې، نكين ته مې زنگ ووايه، موبایل مې غوږ ته نيولى و، چې له هغه اړخه نازك غږ شو:

- هلو.
- هلو نكين، زه يم، درويش.
- هو پوهه شوم، چې خيريت وي، ويلي خو دې نه ول، چې زنگ وهې.
- له خوشحالي نه بيخي وارخطا وم، ورته كړل مې:
- يو زيرى مې درباندي كاوه.
- د څه زيرى؟
- همدا اوس الوتكه كې ناست يم، شېبه وروسته درروانېرم.
- غږ يې اوږد شو:

- واى خدايه! دروبشه رښتيا وايې؟ زه يې نشم منلى.
- هو گرانې، بس شو دقيقې وروسته در په هوا كيږم.
- څو ساعتو كې را رسيږي؟

لمړې ځل مې و، نه پوهېدم څو ساعته نيسي، په څنگ کې مې څوک ناست هم نه و، هسې اټکلي مې له خولې ورته ووتل:

- شايد درې ساعته ونيسي.

- درويشه ته رښتياڼی راځې؟

- هو نو گراني.

- وای خدايه!

غلې شوه، ژر يې بيا غږ وکړ:

- ای، اول دې لږ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حيران يې کړم:

- څنگه مې ځوروي؟

- څه يې کوي، چې کله راغلي بيا يې وينې.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ويې ويل:

- ښه ده گرانه، زه اوس تيارۍ نيسم، بدرگې ته دې په هوايي ميدان کې په تمه يم.

- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پيدا کوم.

- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- نگين!

- اورم.

- ډېره مينه درسره لرم.

ورو يې وويل:

- زه هم گرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتيا اوږدېدو ته پرې نښوده:

- درويشه!
 - بلې، اورم.
 - بلاخره زه او ته يو بل وينو.
 - هو گرانې، ان شأ الله.
- راته کړل يې:
- ډيره قوي اراده لرې، راباندې گران يې، بيخي ډير.
 - ته هم.
 - بڼه نو، تلفون دې بند کړه، ايله تياري ونيسم.
 - سمه ده، د خداى پامان.
 - د خداى پامان، پخير راشې.

- الوتکه په هوا شوه، خای خای مې غرونه لیدل، هغه هم په شېبه کې له سترگو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټکان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خیرالله کړل. خنگ کې مې سپین ږیری ناست و، غږ يې وکړ:
- مه وارخطا کيږه، طیاره په وړيځو کې همداسې کوي.
- ما هېڅ ونه ویل، لږ وروسته بیا د سپینږيري نرم غږ په غوږ راننوت:
- دا دې اول وار دی؟
 - هو.
 - چېرته ځې؟
 - ایران ته.
- ورو يې وخنډل:
- پوهېږم چې ایران ته ځې، کوم ښار ته يې؟

سړي ته البته ساده ښكاره شوم، خبره مې په توګه واړوله:

- ښه ښه، ما ځی ویل څو هېوادونو ته به ځي.

دواړو وځنډل، له خندا وروسته لږ چوپټیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږيري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان یې د خیره؟

- تهران ته.

- څه کار کوي؟

- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سړي د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ یې ونکړ. دواړه بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترګو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترګې یې پورته رڼې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځي؟

په نهیلۍ یې خوله چوله کړه:

- تهران ته، درې کاله کیږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.

- ولې؟

- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې.

پوهېږې! د کال درې ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته ځنډ وروسته یې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به یې درنه پټوم، د پوډرو تجارت یې کاوه.

- څو کاله قید یې ختلی؟

غمجنه نړۍ موسكا يې پر شونډو ښكاره شوه:

- قاچاقبران په ايران كې غرغره كوي، قيد ميد نشته هلته.

- نو دى څنگه...

په خبره كې راولوېد:

- درې لكه ډالر مې ولگېدل، ايله يې په عمري قيد بندي كړ، گنې وختي

به يې اعدام كړى و.

د سپين ږيري سترگو كې اوښكې تم نشوې، پر مخ يې ښكته راوبهېدې، ژرغونى

غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنيا لرم، زوى مې هم ډېرې گتلي، څه به يې كړم، اوس همدا ټوله

دنيا ايرانيو ته وركوم، خو زوى مې نه خوشې كوي.

غټه ساه يې واخيسته، وروسته يې پاتې خبرې ته شونډې ورتولې كړې:

- وروركه، همدا يو زوى مې دى، هغه هم.

سپينږيري خپله ژړا ټينگه نشوه كړې، خپل سپين دسمال يې سترگو ته ونيو.

زما چورت هم خراب شو، د ښيښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه

نشوى جوړولى، يو وخت مې كتل چې هغه ويده دى.

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بيخي

بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غوندې و.

د دهلېز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښايسته دهلېز و، وړاندې لارم، لوى صالون ته

ورننوتم، يوې غاړې ته د مامورينو ځاى و، خلك هملته ورتلل.

د سپين مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپينه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل يې نه، خو سلوک يې بد نه و، مسافر نه ځنې خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ايښي تليفون ته مې اشاره وکړه، ومې ويل:

- ويځنې، اجازه ده يو زنگ ووهم؟

ژر يې پر تليفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟

- نه نه، داخلي.

تليفون يې راوړاندې کړ، وروسته يې يوه گوته جيگه ونيوله:

- فقط يوه دقيقه!

سر مې ورته وښوراهه:

- سمه ده.

درې ځلې مې د ننگين شمېره ډاياله کړله، خو اړيکه ټينگه نشوه، تليفون مې بېرته خپل ځای ته ورتېله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپين سري مامور پاسپورټ راته ونيو، په يوه مننه ويلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

انديښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، يوازې زه پکې لکه بې موره وری، په تش ميدان مې سترگې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې يوې خوا بلې خوا ته، ځان جيگ جيگ کړ، ما ويل که مې چيرته وويني، خو نه ما څوک د هغې په خهره وليدله او نه پر ما باندې چا غبر وکړ.

د هغې خبره را په ياد شوه، ما ويل حتماً يې ليدل يم، خو هسې مې ځوروي. کيدی شي اوس راپيدا شي. خو نشوه پيدا.

اندېښنه مې هم په ذهن کې غټېدله، چې ولې رانغله، موبایل يې ولې کار نکوي او... بيخي ډير په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ويل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به وړپيدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سړک غاړې ته ځان وويست، مخامخ يو ټکسي ولاړ و، ډنگر ځوان يې شترنگ ته ناست و، پاسنۍ شونډه يې په برېتو پټه وه، د هوايي ډگر لارې ته يې سترگې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وويل:

- ايران شهر ته ځم.

شونډې يې چوله شوې:

- ټول ايران شهر ته، که کوم خاص ځای لري؟

نوره پټه رانه هېره شوه، پر جېب مې گوټې ننويستې، وړوکی کاغذ مې راوويست، پټه مې پکې تياره ليکلې وه، ټکسيوان ته مې ونيو.

د کاغذ په ليدو يې دروازه خلاصه کړه، راکښته شو، زما بيک يې د موټر ډاله کې کېښود، په راگرځېدو کې يې لنډه ساه واخيسته، ويې ويل:

- اوه، څومره دروند و، ښاغليه! لکه چې اکسيجن پکې و.

خدا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ يې وکړ:

- وخېژه، څو د خيره.

پر لاره يې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، وړې تورې سترگې يې پکې رانېکاره شوې، کله کله به يې راباندې خښې کړې.

عجيب او غريب حرکات يې درلودل، سندره يې زمزمه کوله، پر خپلو ويښتانو يې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقيقې وروسته به يې د ښي لاس گوټې پکې ورتهږولې.

ما د ښار سيل كاوه، بد ښار نه و، لوړې ودانۍ يې هم كمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافیک، خوند يې راکړ، هملته هم د کابل گډوډي را په ياد شوه، افسوس راغی.

د ټکسيوان غږ شو، مخامخ د سيټ هندارې ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم ورباندې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراه، هغه وموسېد، وروسته يې ورو وويل:

- که عيب نه وي، يوه پوښتنه وکړم.

- مهرباني.

- د کوم وطن يې؟

- د افغانستان.

د سړي له سترگو سره وروځي پورته کاږه شول، غږ يې ونکړ، بېرته يې خپله زمزمه پيل کړه، خو ډېره يې ونه غځوله، غلی شو، وروسته يې يوه- يوه کلمه راواخيسته:

- ښاغلي، يوه ورځ رانه وتښتېدل، کرايه يې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې

افغانان ول.

دا خبره يې راباندې ښه ونه لگېده، ژر مې جېب ته لاس کړ، دوه پنځه سويزه مې ورته ونيول. پيسو ته يې وکتل، نوټونه نوي ول، په گوتو کې يې وسولول، وروسته يې پوښتنې ته په هنداره کې سترگې راوړولې:

- دا څه دي؟

- کرايه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ويي خندل:

- هسې يوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟

- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

ټکسيوان بيا پيسو ته وکتل، وېې نه پېژندلې، لکه نوې يې چې ليدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندې يو لک تومان کيږي.

خوشحاله شو، پيسې يې پر جېب ومنلې، وروسته يې وپوښتل:

- ښاغليه! سوداگر يې؟

- نه.

لږ ځنډ غلې و، بيا يې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوي؟

- نه.

- کور دې دلته دی؟

- نه.

سړی حيران شو، هېڅ يې ونه ويل، ډېر ځنډ پس يې بيا غږ را پورته شو:

- ښاغليه، بيا نو خامخا چکر ته راغلی يې، زه درسره مرسته کولی شم،

ښايسته- ښايسته ځايونو ته به دې بوځم.

ومي خندل:

- نه وروره، د يو دوست ليدو ته راغلی يم.

- يوازې ليدو ته؟

- هو.

- نر دی که ښځه؟

ډير عجيب سړی و، عجيبې پوښتنې يې کولې.

بيا يې وويل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه

شي.

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.
ځواب مې ورکړ:

- هيله کوم، زما يوه ايرانۍ دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.
- په وينستانو کې يې گوټې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:
- بيا دې نو راتگ يې ځايه نه دی.
- له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپتيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:
- ښاغليه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلې، خو هغه تر هوايي ډگره هم درته رانغله.
- نه پوهېږم، موبایل يې زنگ تېر نکړ، گنې خامخا راتله، راته ويلي يې ول.

- څه ووايم نو.
- ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سړی راته وايښد، کرار- کرار مې خوله ورته سورۍ شوه، د نگين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترگې يې ارگې پاتې شوې، حيرانۍ يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هيڅ ونه ويل.
- ښايسته ځنډ ووت، وروسته موټر ودرېد، ښي لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- ښاغليه بد سړی نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.
- مننه.

کين لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه وينې، هغه يې دروازه ده.
- احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په ريږدېدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه ښکته شوم.

ټكسيوان تر شا غږ را وکړ:

- بېک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام يې څنگله کېښوده، ويې ويل:

- ښاغلي، گمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوي؟ ته پوهېږي،

هغه يوه پردۍ ښځه ده!

ور وگرځېدم:

- ته ووايه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته يې مخ راواړاوه:

- هلته گوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتيا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپيدا شول، ښځې پکې له تورې کارغۍ تاوېدلې.

د موټر د دراوژې کړپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه يې خلاصه نيولې وه، ورو يې وويل:

- په موټر کې کېښه! د پنځو دقيقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول بايد زه ورشم.

په تلو کې يې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتيا د هغې ميرمنې نوم څه و؟

حيران يې کړم، ما ويل دا اوس څه کوي، بيا يې وپوښتل:

- ښاغلي نوم يې څه و؟

- نگين کاشاني.

- اهو، په ياد مې شو، مننه.

دوه گامه يې واخيستل، بيا راتاو شو:

- بېغمه اوسه، يو ايراني نارينه دوست هم ومنه.
- مازې مې شونډې په موسکا سره بېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترگې ښخې کړې وې، نور مې بيا ونه ليد.
- ما شا ته سر کېښود، چورت کې لارم، ذهن مې بيا د اندېښنې سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه گټلې وه، دا موبایل يې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ويلې هم ول او ...
- خدایزده څومره وخت به وتلی و، چې د دروازې کرپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسيوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ يې راواړاوه:
- ښاغلیه، ډېر متاسف یم.
- په وارخطايۍ مې وپوښتل:
- خيريت خو دی؟
- نه وروره، هغه رښتيا ستا بدرگې ته درغلې وه، خو.
- په خبره کې ور ولوېدم:
- خو؟
- غټه ساه يې واخيسته، زما پر زنگانه يې لاس راکېښود:
- ښاغلیه، يوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ويل.
- نو څه شوه هغه؟
- د هوايي ميدان پر سړک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسيوان او دا دواړه مړه دي.
- غږي مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بيخي مې غوږونه دب شول.

شاوخوا مې سترگې واړولې، په شيبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ايران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې گاڼه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفگانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هيلې مې په همغې شيبه کې راټولې کړلې او د يوه لنډ اسويلي په تاو مې له منځه يووړې.

پر خپل زنگانه مې بيا د موټروان لاس وليد، غږ يې شو:

- ښاغليه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځوړند پاتې و، تر خولې مې بيا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل يې په آمرانه ډول وويل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، يو ځل خو يې ووينه، خير دى که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولويد:

- هاغه زلمى وينې! هغه شين کميسى.

ورومې کتل، هغه زياته کړه:

- هاغه چې پر دروازه يې تكيه کړې، هغه يې زوى دى.

- څه، زوى يې دى؟

- هو، ولې ته نه يې خبر؟

- خبر يم.

- نو بيا!

هېڅ مې ونه ويل، ټكسيوان خپل تندى په سوک وواهه:

- اوه خدايه! ورشه نو، آخر دومره اوږد مزل دې کړى.

په زړه کې مې يو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بيا يې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترگې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنگ و، حیرانی په مخه کړم، خو سړي صبر ونه کړ، تندې ته يې بيا ټک ورکړ، ويې ويل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بيا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وايې، چې ته افغانی يې، نه به د هوايي ډگر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پېښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي وښيه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوېد:

- خو، مه پکې وایه، ما هغوی ته ويلي چې ته د هغې همکار يې، بس.

زیاته يې کړه:

- زوی يې عصبي ناروغ دی، خاوند يې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او يوه لور لري، هغه ماشومه ده.

ترې ومې پوښتل:

- ته څه پوه شوې؟

سړي وخنډل، وروسته يې جېب ته لاس کړ، کارت يې راووېست:

- دا وگوره، زه جينايي مامور یم، هم ټکسي او هم دا.

له حيرانۍ نه مې سترگې رډې پاتې شوې، هغه ونه ځنډېد، ويې ويل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلى وم، هغه زياته كړه:

- وبخښه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووايم، خو وشوه نو.

بيا هم چوپ پاتې وم، هغه وويل:

- ته مه وارخطا كېره، ستا په زيان نه يم.

بيك مې واز كړ، په سره پلاستېك كې پېچلى سوغات مې را وويست، هغه تر مخه

زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمي مخې ته ودرېدلو، هغه سر له گرېوانه راپورته كړ، سترگې يې لكه سكروټې

سرې اوښتې وې، زموږ په ليدو دننه روان شو، بېرته يې شاته راوكتل، غږ يې وكړ:

- راځئ!

په زينو كې نږدې پور ته وختو، هلک مخامخ سپينه دروازه پورې وهله، لمړى خپله

ننوت، ورپسې موټروان او بيا زه.

اوږده لويه كوټه وه، سور تابوت په منځ كې ايښى و، څو تنه ښځې ترې تاو وې،

ژړل يې، هلک وړاندې تېر شو، ټكسيوان د تابوت كين لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښكې مې ونشوای درولى، پر مخ مې ښكته

راوبهېدلې، د تابوت پر ژۍ مې لاس وركېښود، ورته ځير شوم، هغه رښتينې وه،

ټولې خبرې يې راته رښتيا كړې وې، خو زما د باور خټه خامه وه، ما نه گڼله چې

مېړونه به وي، دروغ راته ښكارېدله.

د نځين څهړه همغه وه، همغه چې ما په فېسبوك كې ليدله، يوازې د سرو شونډو

رنگ يې بدل و، ټكې سپينې اوښتې وې. رښتيا هم خلك ورباندې غولېدل، زه

ملامت نه وم، داسې نه وه لكه څلوېښت كلنه.

هېڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، يو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راگرځېد، په همدې کې وم، چې څنگه به ورسره مخامخ کېږم، هغه به څنگه ساعت وي.

نور نو د ناستو بڼو په سترگو کې پوښتنې اوښتې، زه ورباندې له ورايه پوهېدم، بڼو پوښتنه نه شواى رانه کولى او هلک خو خپل سادتبوخت ساتلى و. هلته د هغوى تر منځ زه ډېر پردى وم، چې په دې باندې يوازې ټکسيوان پوهېد. جامې په سره پلاستيک کې سوغات شوې وې، د نگين پر سينه مې ورکېښودې، نورو ټولو ته يو سور پلاستيکي پاکټ ښکاره شو، رنې رنې يې را وکتلې، خو چوپټيا هېچا ماته نکره.

ټکسيوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوله، هغه تر مخه زه ورپسې شوم، وره ته نژدې را په څنگ شو:

- پام دې وي، شاته به نه گوري!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ورو ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟ د ماښام اذانونه مې واورېدل، شپې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبې ځاى کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، يوه شېبه هم هلته خورونکې ده. په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې ټکسيوان دا مزل را لنډ کړ، غږ يې شو:

- ښاغليه، هله نو!

گامونه مې گرځندي کړل، هغه له دننه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم. ډير په تېزۍ يې حرکت وکړ، يوه ټوټه وړاندې لاړ، موټر يې بل سړک ته وويست، وروسته يې يوې غاړې ته برېک کړ، مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه، ډير متأسف يم.

ما يوازې سر ورته وښوراوله، هغه لږ غلى پاتې شو، وروسته يې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

ما تش ورته وکتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټکسيوان یم، نه زیاتی کوم او نه کمی.
- ما بیا هم د ویلو هېڅ نه درلودل، زیاته یې کړه:
- ښاغلیه، تاته وایم، له دې وروسته نوره کرایه درباندي راځي، تېره کرایه خو تر همدغه ځایه وه.

شوندي مې سره بېلې کړې، ومې پوښتل:

- خو کيږي؟
- څه خو کيږي؟
- ژر مې جېب ته لاس کړ:
- کرایه دې؟
- تر کومه ځایه؟
- تر هوایي ډگره.
- سړی حیران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟
- هو نو، دلته زما نور څوک دي؟
- هغه په پټه خوله سر پر یوه خوا کوږ کړ. شوندي یې وښورېدې:
- رښتیا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوتلونو شته چې شپه پکې تېره کړم؟
- هو، هلته نژدې شته.
- وروسته مې له جېبه پیسې راوویستې، ومې ویل:
- ښه، وایه خو درکړم؟
- په ارامه یې شوندي وښورېدې:

- همغسې يو پنځه سوز بل راکړه.
زه هم ونه ځنډېدم، ژر مې يو پنځه سوز له پيسو وربېل کړ، سړی ډير خوشحاله شو، دوه ځله يې مننه رانه وکړه، وروسته يې پيسې پر جېب ومنډلې او موټر يې پونده کړ.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library